Visele

1

Omul fugea prin pădure fără oprire. Obosit, murdar şi plin de sânge, negrul trecu printre copaci şi tufişuri cu uşurinţa dată de lungile luni de antrenamente forţate şi ascunderi, ignoră lătrăturile câinilor din spatele lui, lătrături care se auzeau din ce în ce mai aproape. Ştia că nu mai avea mult până la pârâu, acolo avea să scape de câini prin aceeaşi modalitate cum mai scăpase de ei de câteva ori în ultimul an. Sau mai precis de când fugise de la stăpân. Nu îi era frică de câinii cu patru picioare precum de cei cu două picioare, acei nenorociţi de albi care îl făcuseră sclav şi se comportaseră cu el mai rău chiar decât cu animalele care îl urmăreau acum.

Fugise atunci când stăpânul îi ucisese în bătaie soţia şi cei doi copii mici drept pedeapsă pentru că, înfometaţi, îndrăzniseră să fure nişte mâncare. Îl obligaseră să asiste la scenă, apoi îl biciuiseră şi, aproape mort, l-au legat de nişte pari şi l-au părăsit acolo, l-au lăsat să moară în chinuri. Nu ar fi supravieţuit acelei infernale nopţi dacă o siluetă neidentificată nu l-ar fi dezlegat şi l-ar fi ajutat să fugă. După ce i-a spălat şi bandajat rănile, silueta l-a cărat în braţe câţiva kilometri, apoi, lăsându-l jos i-a şoptit că soţia şi copiii erau deja răzbunaţi şi a dispărut în noapte. Nu l-a mai întâlnit niciodată pe cel care l-a salvat, nu a mai apucat să afle cine era sau să-i mulţumească pentru gestul său. De atunci a mai rămas pe drumuri, singur. Nu s-a mai întors niciodată în acea zonă, nu mai avea nici un motiv, erau prea multe amintiri dureroase. După un timp s-a întâlnit cu un negru care lucrase la fermă în perioada în care fugise şi a aflat că în acea noapte fuseseră ucişi stăpânul cel bătrân, soţia şi unul dintre fiii lui. Fiul rămas în viaţă jurase răzbunare făcându-l pe el vinovat, iar lui nu-i mai rămânea de făcut decât să fugă, să pună o distanţă cât mai mare între el şi urmăritori. De câteva ori aproape că îl prinseseră, dar de fiecare dată reuşise să scape ca prin minune. Era aproape sigur că avea să scape şi de data aceasta.

Ajunse la pârâu şi, deşi însetat, continuă să alerge fără să se oprească pentru a bea apă. Nu îşi putea permite să piardă secunde preţioase, cel puţin nu încă. O luă în amonte sărind din piatră în piatră acolo unde apa ara mai mare sau de-a dreptul prin apă acolo unde adâncimea acesteia era mai mică. Până acum zona muntoasă în care se găsea îl ajutase cu succes să se ascundă de urmăritori atâta timp, dar acum nimerise într-un loc necunoscut, periculos. Bolovanii ce se găseau până acum în albia pârâului se transformaseră acum în stânci ce îl împiedicau să vadă o mare parte a peisajului înconjurător. Nu reuşea să vadă decât albia şi malul acoperit de copaci, acest lucru era bun deoarece urmăritorii nu îl puteau vedea, dar rău deoarece nici el nu îi puteau vedea pe ei. Câinii nu se mai auzeau, nu reuşea să audă nimic altceva decât pârâul care se rostogolea zglobiu printre stânci şi pietre. Nu-i plăcea deloc asta, nu îşi putea da seama cât de departe erau câinii şi stăpânii lor – puteau fi la fel de bine la câţiva kilometri sau la numai zeci de metri depărtare.

Se opri într-un loc unde pârâul forma o mică cascadă pentru a se odihni şi a-şi potoli setea. Luă un pumn de apă şi îl bău cu înghiţiri mici, se aplecă din nou pentru a repeta gestul. În acel moment auzi un clic undeva în spatele lui. Se prefăcu că nu l-a auzit şi îşi continuă gestul până la capăt, dar când se ridică avea în mână un cuţit pe care îl ţinea mereu ascuns în cizmă în ultimul timp. Îşi termină mişcarea brusc şi se întoarse cu un salt în lateral pregătindu-se să-şi arunce cuţitul în persoana pe care o simţise undeva în spate. Zgomotul unei împuşcături se auzi iar negrul simţi în mâna dreaptă o durere ascuţită. Cuţitul se rostogoli în albia pârâului cu un zgomot metalic în timp ce mâna începu să-i amorţească. Fugarul simţi răspândindu-se în întreg braţul o căldură plăcută, dar foarte primejdioasă în timp ce sângele începu să înroşească totul, hainele, stânca de care se sprijini rănitul şi apa limpede a pârâului.

Nedumerit şi îndurerat dar mai ales speriat, negrul scrută peisajul stâncos care se aşternea acum în faţa lui căutându-şi duşmanul. Pe o stâncă de pe marginea albiei o siluetă se desprinse de umbrele copacilor care străjuiau pârâul, o umbră a unui om alb. Îl recunoscu pe fiul fostului stăpân, ultimul supravieţuitor al familiei ucigaşului răspunzător de moartea celor pe care îi iubise atât de mult.

- Cioroi afurisit! strigă albul. În sfârşit, spuse în timp ce încerca să coboare de pe stâncă, pot să răzbun moartea familiei mele.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi răspunse negrul sfidător.

Nu mai avea nimic de pierdut, ştia că dacă nu avea să fie omorât pe loc urma să fie dus înapoi şi judecat, iar în cele din urmă ucis. Prefera să moară pe loc decât să mai îndure o serie de umilinţe, prefera să moară încercând să fugă sau să se răzbune. Pentru aceasta urma să acţioneze înainte să apară ceilalţi albi atraşi cu siguranţă de zgomotul împuşcăturii.

- Mi-ai ucis familia acum un an, când ai fugit, răsună acuzator vocea albului în liniştea care se aşezase, linişte întreruptă doar de zgomotul pârâului. Iar acum vei muri.

Cei doi oameni se aflau acum faţă în faţă, doar câţiva metri îi mai despărţeau. Negrul ştia că avea să moară acolo, albul nu mai avea de gând să mai aştepte un proces „cinstit". Se decise să acţioneze pe loc, sări după cuţitul aflat la numai doi paşi de el ignorând durerea pe care o simţi în mâna rănită.

Mai auzi o împuşcătură îndepărtată în acelaşi timp cu durerea ascuţită care îi străbătu pieptul, o nouă durere care îi luă locul celei vechi. Albul mai spuse câteva cuvinte nedesluşite, apoi se făcu întuneric.

2

Gozwy se trezi dintr-o dată, tresărind. În primele secunde, la cumpăna dintre vis şi real avu un sentiment acut de primejdie, sentiment care îl făcu să se înfioare, dar care dispăru după ce se trezi pe deplin. Aşa i se întâmpla întotdeauna când murea în vis de o moarte violentă. Încă puţin buimac, îşi ridică trupul masiv de pe patul pe care era întins dând la o parte plapuma plasmatică care îl protejase în timpul somnului şi consola aşezată deasupra patului. Îşi croi drum spre uşă în timp ce detaliile ultimului său vis îi reveneau cu rapiditate în minte.

În momentul în care ajunse în prag computerul îi ceru să introducă datele ultimului vis, dar Gozwy îl ignoră. Avea timp, îşi va introduce visul pe computer mai târziu. În timp ce aştepta ca uşa să se deschidă se întoarse şi aruncă o privire rapidă prin încăpere. Cei şase colegi de cameră dormeau, iar consolele lor indicau etapele de somn corespunzătoare primelor luni ale ciclului. Abia adormiseră, dar nu era nici o problemă – avea să-i întâlnească mai târziu în vis.

Gozwy ieşi şi se îndreptă cu rapiditate spre lift. Ignorase terminalul personal doar pentru că dorea să acceseze computerul principal din Hala computerelor, era mai uşor să lucreze acolo nederanjat de nimeni şi de nimic. Îl interesa în primul rând planeta pe care o visase, fascinaţia pe care o simţea faţă de aceasta îi acapara pentru moment toată atenţia. Tot ce vroia era să acceseze datele despre ea pe care computerul le reţinuse în memoria sa auxiliară. Mai dorea să afle dacă cândva în viitor aveau să se îndrepte spre ea iar dacă da, în cât timp aveau să ajungă acolo. Ar fi putut face toate aceste lucruri cu ajutorul consolei ataşate patului său, dar rapiditatea acesteia era mult inferioară consolelor din hală. În plus, nu dorea să-i deranjeze pe colegii de cameră sau să fie deranjat de ei în cazul în care vreunul s-ar fi trezit.

Chiar şi aşa, în timp ce liftul cobora spre nivelul Halei gândurile începură să-i rătăcească de la această planetă albastră înapoi în timp, la o alta. Cea natală. Călătoreau de mai bine de 4 secole iar nava începuse să dea semne de îmbătrânire cu toate reparaţiile pe care le făcuseră între timp. Din nefericire pentru scopul călătoriei, cea mai mare parte a planetelor pe lângă care trecuseră erau incompatibile cu structura lor chimică, organismele lor necesitând un anume tip specific de climă iar restul nu erau prielnice nici unui fel de viaţă organică la suprafaţa lor. Pe planetele pe care totuşi se opriseră au făcut-o doar pentru a face rost de carburant sau a repara nava.

Ca şi cum ar fi ştiu la ce se gândea, liftul se opri iar vocea atât de veche şi familiară îl anunţă că a ajuns la nivelul specificat, Gozwy ieşi grăbit şi se îndreptă spre cea mai apropiată consolă disponibilă. Aceste console erau legate direct la computer, spre deosebire de cele din camera în care dormise care erau legate doar de acea ramificaţie a computerului care superviza nivelul lor. Aruncând o privire în jur, observă fără să vrea numărul mic de persoane care se aflau în încăpere în comparaţie cu numărul celor care ar fi trebuit să fie.

Plecaseră de pe planeta originară în urmă cu... 487 de ani, se opri puţin Gozwy din gânduri pentru a socoti timpul scurs, fuseseră obligaţi să o facă în urma coliziunii planetei cu o cometă. Savanţii preziseseră cu luni de zile înainte acel lucru, dar nu au fost luaţi în seamă decât când a fost prea târziu. Nu puteau să devieze cometa de pe traiectorie sau să o distrugă deoarece nu aveau posibilitatea de a o face, nu erau o rasă războinică. Ştia acum, la fel ca toţi ceilalţi, că dacă totuşi ar fi distrus cometa, fragmentele ar fi afectat grav clima de pe planetă iar organismele lor ar fi încetat să mai trăiască. Au evacuat o parte a populaţiei pe nişte nave şi în coloniile pe care le stabiliseră pe planetele din sistemul lor solar, iar după aceea tot ce le-a rămas de făcut a fost să asiste neputincioşi la distrugerea lumii lor.

O parte a lor au luat hotărârea să plece din sistemul lor solar, acolo nu mai puteau rămâne de vreme ce coloniile erau suprapopulate, planeta distrusă, iar civilizaţia în sine fără nici un viitor. Cum supravieţuirea pe nave era foarte grea, dar nu imposibilă, au preferat să spere că printre stele vor găsi o planetă care să le ofere un nou cămin în loc să vegeteze pe o navă în jurul unei planete pustii. Au plecat numai ei, cei de pe această navă, respectând decizia celorlalţi de a rămâne. În acele momente alte

câteva era pe punctul de a pleca dar nava lor a ajuns în afara razei de acţiune a aparatelor de comunicaţii înainte a se face ceva concret, nu au mai aflat niciodată ce s-a întâmplat cu acele nave.

Aproape imediat, la numai câteva zile, după plecarea lor din sistemul solar au început visele. Mai întâi i-au visat pe cei rămaşi în colonii şi necazurile pe care aceştia le întâlneau, psihologii au considerat că aceste vise făceau parte din şocul – aşa numitul şoc al supravieţuitorului – provocat de Apocalipsă, cum au numit ei distrugerea planetei, şi supravieţuirea lor, precum şi plecarea „de acasă". Dar după ce s-au îndepărtat suficient de mult de sistem, au început să viseze ceva complet nou, diferit faţă de tot ceea ce visaseră ei ca persoane în întreaga lor istorie ca specie. Visau despre locuri şi planete pe care nu fuseseră niciodată, iar ceea ce era şi mai ciudat era că aceste vise erau comune şi se împleteau devenind unul singur. Şi ca şi cum ciudăţeniile nu ar fi fost de ajuns, în aceste vise ei păreau să fie nişte entităţi complet distincte de ei înşişi; pe măsură ce timpul trecea aceste vise deveneau din ce în mai lungi şi mai complexe.

Dacă acesta ar fi fost singurul lucru neobişnuit de pe parcursul călătoriei, poate că s-ar fi obişnuit cu timpul, dar pe măsură ce s-au apropiat de sistemul solar cel mai apropiat de sistemul natal – spre care se îndreptau cu o viteză foarte apropiată de cea a lumini – au descoperit cu groază nu numai că visele lor erau descrieri fidele ale planetelor acelui sistem, dar că fiinţele care erau ei în vis existau şi în realitate. După şocul iniţial s-a dizolvat parţial, au avut de înfruntat nu numai civilizaţia de pe planetă, civilizaţie care în cele din urmă s-a dovedit a fi creată de ei, dar şi visele însăşi şi uriaşa lor responsabilitate. Le-au trebuit zeci de ani până să descopere întreaga lor capacitate pe care o aveau prin intermediul viselor, capacitate de creare şi distrugere a unei întregi civilizaţii. În primul rând au descoperit că civilizaţia creată de ei pe planetă a continuat să existe şi după ce au încetat să mai viseze despre ea trimiţând o sondă în urma lor, dar asta face deja parte din istorie. Istoria de după Apocalipsă.

Ajuns în faţa consolei, Gozwy îşi lipi un tentacul de ecran şi se identifică apoi îşi introduse pe computer visul pe care acesta continua să i-l ceară. Consolele ataşate paturilor lor nu puteau să afle ceea ce visau subiecţii, această transmisie a viselor putea fi făcută numai în stare conştientă şi numai dacă era considerată necesar. De obicei era transmise numai cele mai importante părţi ale viselor, numai în cazuri speciale erau înregistrate visele complete. Acesta nu era un caz special.

Gozwy ceru informaţiile despre planeta albastră, computerul începu să i le afişeze aproape instantaneu. Îi plăcea să vină aici, aprecia accesibilitatea şi viteza mărită pe care le găsea la terminalele din această încăpere. Pe ecran apăru imaginea planetei văzută din spaţiu şi coordonatele ei spaţiale, apoi informaţii separate despre climă şi evoluţia ei până în prezent. Descoperi că îl fascinează imaginea albastră a planetei, atât de asemănătoare cu cea a lumii natale. Albastrul era acoperit doar de scamele unor formaţiuni noroase şi era întreruptă de uscatul amplasat în mai multe continente. Cu toate acestea, nu îşi făcea iluzii: planeta putea fi de nelocuit pentru ei – organismele lor erau foarte sensibile la orice schimbări de climă. Computerul percepu dorul de casă ca o instrucţiune şi îi afişă pe ecran poziţia în care se aflau şi ruta pe care o vor parcurge pentru a ajunge pe planetă ca o continuare a traseului deja parcurs după Apocalipsă. Acest lucru îi confirmă că se îndreptau chiar spre acea planetă, probabil că cineva considerase că sunt foarte mari şanse ca planeta să fie compatibilă cu organismele lor.

Căzu din nou pe gânduri, iar computerul rămase în aşteptare de noi ordine de parcă i-ar fi respectat intimitatea. Pe Gozwy nu îl deranja acest lucru, chiar el programase computerul să acţioneze numai în funcţie de anumiţi stimuli, de anumite cerinţe ale celui care în accesa. Gândurile îi reveniră aproape fără să vrea la visele pe care ei le aveau şi la multiplele posibilităţi pe care ele le creaseră. După cum au aflat chiar de la început puteau să viseze despre planetele din apropiere, chiar până la câţiva ani lumină, puteau visa în timpul real prezent şi trecut, dar niciodată în viitor. O persoană normală putea visa până la 150 – 200 de ani în trecut, iar unii dintre ei puteau împinge această barieră până la câteva milenii, dar numai cei excepţionali puteau s-o facă. Ca răspuns la aceste amintiri computerul îi afişă planurile legate de planeta spre care se îndreptau: în urmă cu câteva milenii fusese construită o bază apoi a fost scufundată din motive de securitate lăsându-i pe supravieţuitorii localnici să se răspândească pe restul planetei în încercarea de a păstra rămăşiţele civilizaţiei intacte. În mileniile care au urmat, civilizaţia pe care o cunoscuseră ei a decăzut pentru ca să dispară complet în unele zone, dar numai în aparenţă: „visători" asemenea lui Gozwy aranjaseră ca ea să renască pe măsură ce nava se apropia de planetă. Astfel încât o mână de oameni păstrau de-a lungul timpului în secret toate cunoştinţele aparent dispărute împreună cu baza-continent pentru ca să le dezvălui la momentul potrivit, ceea ce părea că s-a şi întâmplat.

Computerul îşi dovedi din nou valoarea afişând toate datele despre tehnologia existentă la suprafaţa planetei: civilizaţia de pe planeta albastră ajunsese aproape la nivelul la care fuseseră ei, „visătorii", când plecaseră de pe planeta lor. Deja trimiseseră navete fără echipaj la bord în afara propriului sistem solar şi nave cu echipaj pe satelitul natural al planetei. În jurul planetei orbita o reţea

de sateliţi artificiali. Computerul mai adăugă o notă prin care adăuga că se estimase că în următorii 10 ani se vor construi primele colonii ale acele rase pe planetele din sistemul lor solar.

Această notă îl făcu să-şi amintească despre propriile colonii pe care le părăsiseră cu mai bine de 4 secole în urmă. Şi inevitabil despre vise, lucrul care îi revenea în permanenţă în atenţie în ultimul timp. Nu ştia de ce, poate era de vină sentimentul de nelinişte pe care îl simte de când s-a trezit ca urmare a primejdiei de la sfârşitul visului şi a modului în care acesta s-a terminat. Sentimentul era cu atât mai straniu cu cât nu avea de ce să fie neliniştit, dar şi pentru că nu şi-l putea explica.

În privinţa viselor, veşnicul subiect de conversaţie, era un lucru ştiu de toţi că mai aveau de aflat multe despre acest simţ. Cauza lor era încă necunoscută, nu ştiau dacă acest dar era ceva pe care îl avuseseră întotdeauna sau îl dobândiseră ca urmare a acţiunii unui factor exterior în momentul Apocalipsei. Istoria evoluţiei lui era destul de scurtă, dar foarte complexă: după ce au plecat spre un nou cămin, unii dintre ei au început să-i viseze pe coloniştii rămaşi îi urmă – „visătorii". Dar fenomenul şi apoi porecla s-a extins şi la restul populaţiei de pe navă până în momentul aterizării pe una dintre planetele sistemului solar vecin. Explorarea tuturor posibilităţilor create prin vise, inclusiv cele de cartografiere şi de populare a sistemelor pe lângă care treceau a fost următorul pas. Unii dintre ei au încercat să exploreze trecutul propriei specii dar nu au reuşit. Nu s-a aflat niciodată de ce.

Nu au reuşit să înţeleagă nici de ce speciile şi viaţa în general a continuat să existe şi după ce nava lor a ajuns la o distanţă mult prea mare pentru a mai visa despre planeta respectivă sau comportamentul diferit al fiecărei specii. Acest ultimul lucru era cel mai tulburător în primul rând din cauza imposibilităţii lor de a elimina respingerea vădită a câtorva dintre speciile faţă de tot ce avea legătură cu visătorii.

Alungă toate aceste gânduri şi reveni la legătura cu computerul din faţa sa. Acesta deja îi afişase lista planetelor pe lângă care trecuseră sau pe care aterizaseră pentru carburant şi reparaţii. Planeta spre care se îndreptau era deja notată la capătul listei, dar nu avea nici o menţiune ataşată după ea. Gozwy accesă din nou datele despre planetă. Erau la 6 ani-lumină de destinaţie, dar la viteza şi traiectoria pe care o aveau în momentul respectiv urmau să ajungă numai în 12 ani – asta dacă până atunci cineva nu va descoperi modalitatea de a călători cu o viteză mai mare sau cel puţin egală cu viteza luminii. Puţin probabil. Nelămurit de timpul prea lung, ceru date suplimentare şi află că trebuiau să ocolească un sector care conţinea elemente chimice primejdioase pentru navă şi un număr mare de meteoriţi care ar afecta în mod distructiv fuselajul navei. Cu timpul reuşiseră să detecteze aceste elemente cu mult înainte de a ajunge în preajma navei.

Nu mai avea nimic de căutat, dar cu toate acestea Gozwy nu se putea hotărî să se ducă sau nu să viseze. Vroia să o facă, chiar mai mult decât de obicei – psihologii considerau această dorinţă de a visa drept o scăpare din realitate – dar cu toate acestea ceva îl oprea să o facă. O nelinişte care din când în când răzbătea la suprafaţă îl determina să caute din ce în ce mai multe informaţii. Nu ştia ce căuta, nu ştia nici de ce, dar avea o legătură mai mult sau mai puţin directă cu această planetă a cărui albastru continua să-l fascineze.

În cele din urmă se dezlipi de consolă, iar ecranul se întunecă. Se ridică şi se îndreptă din nou spre lift observând din nou că mult prea puţine persoane erau ocupate cu întreţinerea computerului şi a navei. Uitase să întrebe computerul despre acest lucru, dar acum era un pic prea târziu. Nu dorea să se întoarcă la consola pe care o tocmai părăsise dar se decise că o va face totuşi de la consola de pe patul lui.

În lift şi pe drumul spre cameră Gozwy continuă să se gândească la planeta albastră şi la problemele care le aveau în momentul de faţă. Nava fusese umplută cu refugiaţi chiar de la început, iar de atunci, cu toate noutăţile tehnologice realizate prin intermediul viselor, populaţia continua să crească. Deşi lent, numărul visătorilor existenţi la bordul navei creştea, iar rezervele de energie şi hrană scădeau tot mai repede.

Ajuns în cameră se pregăti să se culce uitând complet de ceea ce îşi propusese să facă. Se înveli cu plapuma plasmatică destinată protecţiei şi conectă consola pentru poziţia „dormit". În momentul în care simţi acul siringii pline cu somnifer străbătându-i pielea neliniştea răzbătu din nou la suprafaţă mai puternic ca oricând, dar şi o senzaţie de pericol şi de plăcută revedere. Toate acestea erau în legătură cu planeta albastră. Visătorul aproape sări în picioare lovind cu unul dintre tentacule consola dar efectul somniferului era mai puternic ca el şi se prăbuşi înapoi pe pat. Unul din ultimele sale gânduri conştiente a fost că ar fi trebuit realizată o tehnică de intrare în vis fără ajutorul somniferului.

În momentul în care Gozwy adormi, pe unul dintre ecranele din camera de comandă apărură afişate următoarele rânduri:

Numărul de subiecţi înregistraţi: 14327

Numărul de subiecţi conştienţi: 749

Numărul de subiecţi adormiţi: 13578

Numărul de subiecţi care visează despre – şi urmă indicativul planetei albastre: 13507

Ultima linie începu să clipească, dispăru iar în locul ei apăru cuvântul secret. După un timp dispăru şi acesta.

3

Despre Mihai toţi spuneau că era un copil minune: la doi ani ştia deja să citească şi să scrie, la 6 făcea deja calcule matematice complicate, iar la 10 ar fi putut să termine liceul. Părinţii lui l-ar fi dat deja la facultate dacă el nu ar fi decis să înceapă cu începutul, adică cu clasele primare. Copil precoce, ştia că dacă ar fi făcut ceea ce cei mari ar fi vrut să facă şi-ar fi pierdut toţi prietenii pe care îi avea. Acum, la 18 ani aproape împliniţi, prietenii lui de aceeaşi vârstă îl considerau superior cam la toate domeniile dar nu se comportau ca atare decât uneori când aveau ajutor la teme. În rest se comportau cu el ca şi cu oricare alt adolescent, ceea ce de fapt şi era. Problema lui era că cei 6 erau singurii care se comportau în acest mod… iar petrecerea de majorat pe care aceştia i-o pregătiseră nu era cu nimic mai deosebită de oricare alta. Mai puţin faptul că Mihai îşi dăduse seama de ceea ce plănuiau ei cu săptămâni înainte ca aceasta să aibă loc şi, ca întotdeauna când prietenii lui îi făceau o surpriză, nu-i rămăsese decât să se prefacă surprins.

Petrecerea a fost chiar reuşită, dar Mihai nu s-a simţit la fel de bine precum se aşteptase. De obicei se simţea bine sau foarte bine în preajma prietenilor săi şi la petrecerile date de ei cu toate diferenţele existente, dar acum, şi nu ştia de ce, era preocupat, chiar aproape îngrijorat. În sinea lui parcă se aştepta să se întâmple ceva în viitorul apropiat, ceva nedefinit. De parcă cineva plecat cu mult timp în urmă avea să se întoarcă acasă după o călătorie îndepărtată.

Se apropia miezul nopţii, iar părinţii lui le-au adus şampania pusă deoparte la rece şi au ieşit lăsându-i să sărbătorească în linişte – Mihai ştia că ei sărbătoreau singuri într-o cameră alăturată. Câţiva dintre prietenii lui s-au apucat să desfacă sticlele de şampanie în timp ce ceilalţi îşi luau unul câte unul paharele de pe tavă. Sărbătoritul primi şi el unul. Iar din acel moment, adică după ce pocnetul dopului de şampanie îi răsună puternică lângă urechea stângă, nimic nu a mai fost la fel. Nici în seara aceea, şi nici mai târziu. Zgomotul îi provocă lui Mihai un adevărat şoc, iar percepţia dublă ce-i apăru îi permise să vadă cu încetinitorul dopul de şampanie zburând prin cameră şi un fel de terminal ciudat al unui computer aşezat deasupra lui. Dopul dispăru, iar imaginea consolei se clarifică atât de bine încât aproape îi simţi răceala specifică. Aproape. Pe ecranul acesteia era prezent un mesaj într-un limbaj pe care nu-l mai întâlnise niciodată, dar pe care Mihai îl identifică drept cuvântul „alarmă”. Îşi ridică încetişor capul, era întins pe un pat şi era acoperit de o plapumă plasmatică care îl proteja în timpul somnului. Nu ştia cum de aflase toate aceste lucruri sau cum ajunsese acolo, dar ştia cu siguranţă că nu adormise şi nici nu avea de gând să adoarmă. Gozwy dădu la o parte pătura şi vru să se dea jos din pat. Simţea cum efectul somniferului dispărea cu fiecare moment din ce în ce mai mult, dar mintea nu îi era la fel de clară cum era în mod normal la trezirea din somn. Urechile îi ţiuiau deşi în cameră nu se auzea nici un sunet, se uită în jos la propriile picioare şi văzu cu stupefacţie că în loc de kiltul care îi acoperea tentaculele inferioare, tentacule transformate de-a lungul evoluţiei lor ca specie în pseudo-picioare, acestea erau acoperite de nişte pantaloni de stofă, iar în vârful picioarelor purta nişte şlapi. Mihai duse mâna la obraz ca pentru a şterge o pată de murdărie inexistentă şi observă cu groază că în loc de degete acum avea o ventuză, iar mâna îi era transformată într-un tentacul lung. Mediul înconjurător nu se modificase aproape deloc cu excepţia unui apendice care ieşise din cel mai apropiat perete şi se apropia spre el. Mihai încercă să-l evite, dar nu reuşi iar acul îi străpunse tentaculului. El simţi o durere surdă în locul în care fusese atins, apoi percepţia se dilată brusc percepând totul ca un întreg. Totul se întunecă.

Sărbătoritul reveni brusc la camera în care erau el şi prietenii lui; nu trecuse mai mult de câteva secunde de la pocnetul care îi trezise dubla percepţie. Fiinţele umane din jurul lui nu se mişcaseră aproape deloc, dar acum avea paharul plin. Parcă nimic nu se întâmplase şi poate nici nu s-a întâmplat nimic. Nu putea fi sigur de viziunea de o clipă, dar ceea ce simţise a fost atât de real încât putea fi cu uşurinţă confundată cu aceeaşi perioadă de timp din viaţa reală.

Încetă să se mai gândească la asta şi se concentră la cei care îl felicitau cu prilejul majoratului şi îi urau „La mulţi ani!”. Se prefăcu că nu i se întâmplase nimic şi reuşi aproape pe deplin, nici unul nu şi-a dat seama. În schimb în interiorul să se creă o adevărată furtună, în vreme ce era atent parţial la cei din jur, creierul să îi funcţiona la capacitatea maximă încercând să dezlege misterul ce se ascundea în spatele aparenţelor. Iluzia era mult prea reală pentru a fi o simplă iluzie, dar un fapt petrecut în realitate. Acum ceea ce îi mai rămăsese de făcut era să afle de unde venea acele imagini, tentaculul îi sugera că era vorba despre o specie extraterestră, iar faptul că privea totul prin proprii ochi şi înregistra totul cu

propriile simţuri îi sugera faptul că era vorba de o specie cu capacităţi telepatice. Mediul înconjurător arăta ca al unei nave spaţiale, dar problema cea mai importantă era poziţia acesteia. Era vital să afle dacă nava era undeva rătăcind prin spaţiul din apropierea Terrei sau a sistemului solar ori aiurea prin Univers.

Gânduri din ce în ce mai nebuneşti îi trecură prin cap, era incapabil să le controleze sau măcar să dorească acel lucru. La câteva secunde după ce ultimii musafiri au plecat şi şi-a trimis părinţii la culcare Mihai se regăsi în faţa computerului, prin intermediul InterNetului se legă ilegal la sateliţii din jurul Terrei şi la cei mai noi sateliţi aşezaţi pe orbita planetei Marte şi îi programă să caute în sistemul solar şi spaţiul din jurul acestuia tot ce era straniu, deosebit… tot ce ar putea semăna cu o navă interstelară. În timp ce lăsa computerele celor de NASA să facă treaba în locul lui, Mihai se apucă să se gândească viziunea de mai devreme încercând să găsească toate detaliile ce i-ar fi putut scăpa. Introduse simbolurile acestui cuvânt pe computer – avea o foarte bună memorie vizuală – pe care îl identificase drept „alarmă”, „pericol” şi începu să caute corespondenţe în limbile dispărute de pe Pământ.

Era îngrijorat, dar nu pentru el. Sau cel puţin nu pentru el în primul rând. Îi era teamă că mintea începuse să-i cedeze ca urmare a stresului la care fusese supusă în ultimii ani, viziunea sau ce naiba fusese ceea ce i se întâmplase ceva mai devreme. Istoria le dovedise de atâtea ori oamenilor că genialitatea avea punctele ei defavorabile, iar faptul că nu îşi putea trăi viaţa aşa cum dorea să o facă şi că posibilitatea de a înnebuni sau a deveni schizofrenic era mai mare ca la restul celorlalţi oameni erau numai două dintre problemele cu care nu vroia să se întâlnească.

În cele din urmă, obosit, adormi ghemuit într-un fotoliu din faţa computerului, dar viziunea continuă să-l urmărească în visele sale şi Mihai o retrăi dar cu o altă percepţie a ei. De parcă nu ar fi fost el cel care o trăia ci altcineva dar care era tot el însuşi. Acum nu mai era vorba de faptul de a privi prin ochii unei alte persoane, dar de a trăi viaţa acelei persoane. A doua zi s-a trezit pe la amiază amorţit de poziţia incomodă şi, spre marea lui surpriză, reuşi să-şi amintească în detaliu visul din timpul nopţii. Nu putea să-şi explice ceea ce visase, acea dublă personalitate pe care o experimentase, dar în ultimul timp nu putea să explice multe lucruri. Împrospătat de un duş rece într-o dimineaţă de sâmbătă, reveni în faţa computerul căutând ultimele rezultate ale cercetărilor pe care le iniţiase. Sateliţii nu găsiseră nimic, dar acel lucru putea să fie explicat prin faptul că nu ştiau ce să caute sau ceea ce trebuiau să caute se afla în afara posibilităţilor lor fizice de scanare a spaţiului. Ori pur şi simplu căutaseră în direcţia greşită.

Sau pur şi simplu genialitatea de care dăduse dovadă îl împinsese pe panta nebuniei, poate că tocmai începuse să simtă efectele acesteia. Se smulse din fotoliu neliniştit de această ultimă posibilitate dar mai ales foarte înfometat. Părinţii săi deja plecaseră la piaţă aşa că îşi pregăti ceva de mâncare şi se trânti încă o dată în faţa computerului mestecând. Cercetarea bazelor de date a InterNetului fusese încununată de succes, unele hieroglife încă indescifrabile din piramidele egiptene erau identice cu cele din vis. Asta îi zdruncină ultimele idei. Accesă textul respectiv şi, spre surprinderea lui, reuşi să-l citească cursiv cu toate că înainte de acel moment nu mai avusese nici un contact cu limba respectivă. Textul nu avea prea mare importanţă în sinea lui, dar reprezenta o mare descoperire prin poarta pe care o deschidea spre trecutul antic de dinainte de istoria scrisă.

Accesă un alt paragraf al textului copiat de pe pereţii piramidelor. Dacă textul anterior vorbea despre pericolele pe care oamenii le trăiseră după scufundarea unui tărâm necunoscut lui, acest text povestea despre puterea minţii umane şi despre visele care aveau un grad mare de periculozitate. Cuvintele „vise” şi „pericol”, cuvânt care aici era identic cu cel care în visul său însemna „alarmă”, erau folosite destul de mult în acest text, mai ales împreună. Era vorba despre nişte oameni care visau, iar visele lor reprezentau un mare pericol pentru ei, dar nu era un text prea clar pentru Mihai. Nu înţelegea despre ce fel de vise era vorba şi ce fel de pericol îi ameninţa pe oamenii care aveau acele vise. Totul era confuz: mai întâi visul, iar acum această capacitate de descifrare a unor texte antice fără nici un ajutor.

Reveni din nou la datele pe care computerul lui le primise de la sateliţi. Aceştia nu descoperiseră nici o navă extraterestră în sistemul solar, cel puţin nici una care se asemăna cu cele umane. ...Adică nici una care să poată fi identificată prin măsurarea radiaţiilor reactoarelor nucleare, dar poate că extratereştrii nu foloseau reactoare nucleare. Deci trebuia să găsească alt tip de radiaţie, Mihai afişă pe ecran o hartă a cerului văzută din spaţiu şi rămase pe gânduri. Ştia că ar fi fost foarte greu să identifice nivelul de radiaţie corect, zgomotele Universului erau puternice şi foarte diverse atâta timp cât stele emiteau energie în tot spectrul de radiaţii.

Simţi ceva ciudat întâmplându-se cu el: ecranul computerului se întunecă, iar în locul acestuia apăru imaginea consolei din vis. Acum cuvântul pe care îl văzuse pe ecran dispăruse fiind înlocuit de

nişte linii care se mişcau pe ecran într-un mod foarte asemănător cu ritmul inimii văzut la osciloscop. Ştiu că cel care era monitorizat era chiar el iar pe ecran îi apăreau ritmurile inimii, respiraţiei şi undele cerebrale. Respiraţia îşi acceleră ritmul în timp ce Gozwy îşi deschise parţial ochii, dar ritmul bătăilor inimii şi vizualizarea undele cerebrale de pe ecran rămăseseră constante. Visătorul era uluit, nu mai ştia ce să mai creadă, vedea în acelaşi timp consola de deasupra dar şi o imagine complet necunoscută. Înţelegea că undele cerebrale afişate pe ecranul consolei indicau că dormea, dar era treaz. Era în contradicţie cu toate cunoştinţele sale despre Vise, nimeni nu experimentase aşa ceva. Sau cel puţin nu îl experimentase şi supravieţuise, nu auzise nimic despre ceva asemănător.

Mihai se miră de ceea i se întâmpla, dar nu prea mult. Logic, dacă existase deja un contact între el şi fiinţa extraterestră puteau foarte bine să mai fie şi alte contacte. Îi simţea sentimentele la fel de bine ca şi cum ar fi fost ale lui însăşi, ceea ce nu înţelegea era sentimentul copilăresc de uimire a acestei fiinţe. Sau poate că acesta ştia ce îi scăpa lui.

Gozwy văzu prin faţa ochilor o succesiune de imagini fulgerătoare ale planetei albastre dar nu mai ştia cu siguranţă dacă aceste imagini erau amintirile lui sau ale visului lui. Văzu nişte piramide uriaşe, apoi dintr-o dată îi explodară în faţa ochilor nişte tăbliţe cu texte scrise în limba lui natală, dar nici un visător nu scrisese aşa ceva. Nu apucă să le citească, dar reuşi să le memoreze – avusese întotdeauna o bună memorie vizuală. Revăzu chipuri necunoscute cu un aer familiar, erau chiar colegii lui de cameră – era acum sigur de asta – dar sub o altă formă, o formă pe care nu o cunoscuse niciodată. Se auzi din nou alarma, iar după un timp simţi din nou acul străbătându-i pielea subţire a tentaculului. Somniferul începu să-şi facă efectul chiar imediat, iar imaginile au continuat să-i danseze prin minte apoi s-au oprit. Gozwy respiră uşurat. În locul lor au apărut tăbliţele pe care le memorase, iar visătorul a avut un scurt răgaz să le citească. Pasajul despre oamenii şi visele lor care le primejduiau existenţa îi realimentă neliniştea, de aceea visătorul luptă cu toată puterea împotriva recăderii în vis. Simţea mai intens ca niciodată că visele lor, devenite acum chiar esenţa civilizaţiei lor, le puneau în primejdie chiar propria existenţă. Atunci când computerul îi afişă mai mult din greşeală decât intenţionat distanţa pe care o mai aveau de parcurs până la planeta visului său scoase un ţipăt mut dându-şi seama de scurtul timp care le mai rămăsese.

Până la urmă aveau să ajungă la capăt, dar ce aveau să găsească acolo, o nouă casă sau moartea? Pierdu încă o dată bătălia împotriva somnului, dar reuşi să conştientizeze un ultim lucru sub forma unei întrebări: de ce nu era permisă trezirea visătorilor decât după ce au murit în vis?

Mihai îşi reveni tresărind puternic. Uitându-se la ceas realiză că de data aceasta trecuse aproape un minut fără să-şi dea seama, un minut în care stătuse în faţa computerului ca în transă. Trecuseră mai puţin de 16 ore de la prima viziune, iar acum situaţia se complicase mai mult decât crezuse la început. Ideea cu nebunia se spulberase deja demult, dar acum legătura dintre acea creatură ar mult mai puternică decât ar fi bănuit la început – ajunsese deja aproape să creadă creatura era el într-o viaţă anterioară sau un fel de suflet pereche aflat undeva la multe milioane de kilometri depărtare. Ştia acum că creatura şi încă mulţi ca el se apropiau, iar sentimentul de revedere după o îndelungată despărţire se referea la sosirea apropiată. De ce revedere, asta nu mai ştia, dar era sigur că urma să afle mai devreme sau mai târziu, oricât de periculos părea a fi prefera să fie cât mai devreme. Nu mai avea răbdare.

Gândul îi rămăsese blocat la apropiata sosire a navei, revelaţia îi veni în timp ce-şi rodea de zor unghiile – lucru obişnuit lui când se gândea cu atenţie la ceva. Ştia cum să găsească nava, în cazul în care aceasta se afla în sistemul solar sau în apropierea lui. Fiecare obiect solid din spaţiul tridimensional avea o anumită masă, ocupa o anumită o porţie de spaţiu. În ultimul secol, încă de la începuturile cuceririi spaţiului de dincolo de ceruri, oamenii, în dorinţa lor aproape paranoică de supravieţuire, realizaseră un program de cercetare a spaţiului care să le permită detectarea apropierii oricărui corp ceresc care ar fi putut afecta viaţa de pe Pământ, adică detectarea meteoriţilor şi cometelor periculoase. Era sigur că astfel putea să programeze sateliţii să detecteze nava.

Se apucă de treabă.

4

Cu tot entuziasmul lui Mihai, treaba mergea destul de greu. Programarea a fost cel mai uşor lucru, dar spaţiul în care trebuia căutat era foarte mare, aproape imens. Dacă nava exista cu adevărat şi era în apropierea sistemului solar, ea nu putea avea o dimensiune mai mare ca a unui asteroid mijlociu. Nu-i cunoştea traiectoria exactă ori viteza sau dacă avea scuturi care o făceau invizibilă senzorilor lor, ştia numai că se apropie de Pământ şi atât.

Oricum, timpul era un lucru care îi prisosea acum. Simţea că oricât de repede ar fi venit, nava nu avea cum să ajungă mai repede de câteva zile sau chiar săptămâni. Până atunci avea să afle adevărul, şi anume dacă nava exista cu adevărat ori totul era rodul imaginaţiei sale. Documentele care îi erau disponibile îi arătaseră foarte clar corelaţia dintre această civilizaţie şi piramidele egiptene respectiv începuturile altor civilizaţii antice, dar puteau avea oare legătură cu legendarul continent scufundat al Atlantidei? Datele pe care le avea despre miturile şi enigmele inexplicabile ale istoriei antice îl făceau să creadă că da.

Mihai se aştepta ca din cauza nerăbdării sale zilele următoare să treacă cu o încetineală de melc, dar nu s-a întâmplat aşa. Ocupat până peste cap cu şcoala, colaborarea extraşcolară cu profesorii şi abia apoi cu „programul spaţial", zilele următoare au fost foarte pline. Cu şcoala nu avea probleme, se înţelesese cu profesorii să nu apară acolo decât pe la examene sau dacă era nevoie de el. S-a folosit de capacitatea de a citi hieroglifele piramidelor pentru a le studia în detaliu. În general acele hieroglife erau doar a istoriei mai multor generaţii de oameni – istoria de zi cu zi, luptele, viaţa lor – începând de la distrugerea leagănul unei civilizaţii la care se făceau doar referiri vagi până în momentul construirii piramidei, adică istoria naşterii unei civilizaţii noi. Acei oameni au fost obligaţi de un cataclism să-şi părăsească căminul pentru a supravieţui distrugerii acestuia şi să-şi trăiască viaţa mai departe în locuri complet diferite de cele natale. Pe porţiuni întregi ale pereţilor piramidei lui Keops erau evocate cu o mare putere poetică suferinţele prin care trecuseră primele generaţii de refugiaţi şi pericolele pe care au trebuit să le înfrunte. Chiar şi acolo apărea de câteva ori un avertisment straniu despre vise, avertisment cu care se mai întâlnise o dată şi pe care nu l-a înţeles. Nici acum nu a reuşit pe deplin acest lucru, dar prin prisma celui de-al doilea vis/viziune şi-a dat seama că avea o legătură directă cu creatura extraterestră sau cu specia din care aceasta făcea parte. În ultimele momente ale visului simţise că una din preocupările principale ale creaturii era în legătură cu nişte Vise. Nici neliniştea care îl cuprinsese pe Gozwy nu îi era necunoscută cu toate că Mihai încă nu a realizat toate semnificaţiile pe care extraterestrul i le atribuia noţiunii. Nu ştia nimic despre aceste creaturi, dar asemănarea dintre avertismentele de pe pereţii piramidelor şi ceea ce simţise era izbitoare.

În acea perioadă nu s-a mai stabilit nici o conexiune cu creatura, nici o altă viziune nu i-a mai întrerupt şirul gândurilor. Nu l-a afectat deloc acest lucru, dintr-un anumit punct de vedere era chiar bucuros pentru că – nu era sigur de asta, dar se temea de posibilitate – dacă în ultimele zile viziunile ar fi decurs cu aceeaşi frecvenţă ca la început creierul lui pur şi simplu s-ar fi prăjit din cauza fluxului imens de informaţie pe care-l reprezenta o viziune în sine. Era sigur că avertismentele de pe pereţii piramidelor se refereau la acele tipuri de vise fără a clarifica legătura dintre piramide şi fiinţele extraterestre. În istoria piramidelor nu se pomenea niciodată despre vreo fiinţă extraterestră de nici un fel sau de acţiunile acestora pe Pământ. Nici măcar ca o sugestie.

Un motiv în plus pentru care se putea considera mulţumit era acela că putea să studieze în linişte despre ceea ce vroia, în ultima perioadă Mihai începuse să îşi neglijeze o parte a muncii sale dar fără a o părăsi pe deplin. A fost nevoit să folosească intensiv computerul pentru a-şi extinde aria cercetărilor la toate monumentele străvechi şi la miturile din acele zone, dar fără a afla nimic nou. Cel puţin nimic esenţial. Cam toate miturile vorbeau despre acelaşi trecut măreţ, apoi decadenţa după o distrugere care a cuprins o mare parte a planetei şi despre mereu prezenţii refugiaţi care au încercat să refacă civilizaţia pierdută. Aproape întotdeauna aceşti refugiaţi nu au avut nici un succes sau numai un succes efemer şi au pierit.

În cele din urmă, după aproape o săptămână de la aniversarea majoratului, computerul îi semnală descoperirea unui obiect neidentificat.

- Obiect neidentificat pe naiba, murmură Mihai în timp ce revenea cu rapiditate în faţa monitorului întunecat. Eşti prost, i se adresă apoi acestuia.

Zâmbi, ştia că avea dreptate şi că obiectul nu-i putea răspunde înapoi. Nava ajunsese la limita exterioară a sistemului solar, avea aproape jumătate din viteza luminii şi frâna rapid. Fără îndoială, cei de pe navă ştiau că planeta era locuită.

Şterse de pe ecran imaginile trimise de sateliţi şi încercă prin intermediul acestora să intre în contact cu cei de pe navă. Eşuă. În schimb se iniţie contactul cu entitatea pe care deja o cunoştea. De data aceasta intensitatea viziunii era cu mult mai mare ca cele anterioare decuplându-i complet atenţia de la cele exterioare. Astfel corpul lui se aşeză singur pe marginea patului – sau poate ar fi bine să spun: se lăsă să cadă pe pat – în timp ce computerul şi totul din jur îi dispăru din faţa ochilor. În momentul în care Gozwy se trezi pentru a treia oară în acelaşi vis nava trecea de planeta exterioară a sistemului solar. De data aceasta era complet treaz dar puţin buimac, adică ca întotdeauna după ce se trezea. Nu îşi amintea cum murise, dar era sigur că acea să o facă peste câteva momente. Îşi aminti că nava intrase în sistemul solar, fără să ştie cine sau ce i-a spus acel lucru. Privi consola de deasupra sa pe

care, pe lângă ritmurile inimii şi a respiraţiei şi reprezentarea undelor cerebrale, exista şi un mesaj de eroare. Se ridică dând la o parte pătura plasmatică şi se feri în ultimul moment de acul care se repezea să-i introducă încă o dată somniferul în corp. Îşi amintea prea bine ultimele două tresăriri în vis şi adormirea la loc, acele frânturi de vis care au constituit o a doua vedere pentru el. De data aceasta nu vedea nimic ciudat, dar nu înseamnă că... Rămase pe marginea patului cu o senzaţie ciudată apropiere a unui lucru important, ceva avea să se întâmple curând. Se uită iarăşi pe ecranul consolei şi văzu acelaşi lucru care era şi mai devreme. Îşi aminti de intrarea în sistemul solar:

- Asta nu se afişează aici, murmură el.

Amintirea nu putea să fie decât din vis. Gozwy se dădu jos din pat şi încremeni. Continua să nu-şi amintească momentul morţii, ideea că încă nu murise în vis era paralizantă. Efectele existenţei a unui visător conştient şi a corpului din visului său încă viu pe o planetă undeva în spaţiu nu puteau fi decât îngrozitoare, atât de îngrozitoare încât nu auzise de ele chiar în cazul în care au mai existat asemenea cazuri. Gozwy se aştepta ca să se prăbuşească dintr-un moment într-altul cu creierul topit într-o masă neclară de neuroni înnegriţi de suprasarcina fluxului imens de informaţie venit de la visul său. Poate că erau nevoiţi să doarmă în timpul acestor vise doar pentru simplul motiv că minţile lor nu puteau rezista la două conştiinţe în acelaşi timp, nimeni nu ştia nimic despre acest fapt. Visele lor apăruseră în timpul somnului, iar după ce se trezeau se manifesta numai propria conştiinţă, visele devenind simple amintiri.

Imagini fragmentate ale visului începură să-i zboare lui Gozwy prin faţa ochilor. Din nou. El se cutremură îngrozit şi se aşeză înapoi pe patul de pe care tocmai se ridicase. Acul se repezi din nou spre el, dar lipsit de ajutorul consolei acum blocate de o eroare necunoscută îl rată cu mai mult de un metru. Gozwy îşi puse o întrebare care nu numai îl speria, dar îl îngrozea de moarte: care dintre conştiinţe se va fi cea dominantă: a lui sau a visului său? Ce se va întâmpla dacă una dintre cele două conştiinţe va trebui să dispară, iar dacă acea conştiinţă va fi a lui? Ar însemna moartea, iar lui Gozwy îi era frică de moarte. Nu călătorise prin spaţiu atâta vreme pentru a muri atât aproape de noua casă, şi mai ales atât de tânăr.

Imaginea pe care Gozwy o vedea prin ochi care nu erau ai lui se stabiliză şi se clarifică într-un colţ al conştiinţei lui iar Mihai reveni la realitate. Încetase demult să-şi dea seama ce se întâmpla cu el, totul era neclar, nu mai înţelegea nimic. Pe de o parte percepea din nou toate informaţiile pe care i le furnizau cele 5 simţuri, dar gândurile sale şi cele ale creaturii se amestecau în mod primejdios. Era ceva mai mult şi mai profund ca orice comunicare telepatică despre care auzise vreodată, nu că ar fi fost un expert în privinţa telepatiei. Iar Celălalt era ceva aproape palpabil, şi avea toate dovezile acestui lucru: nava care tocmai intrase în sistemul solar. Se uită la ceas. Nu trecuse decât aproape un minut şi jumătate de la începutul viziunii, dar ceva îi spunea că încă nu se terminase. Doar el era o persoană reală! Sau poate că chestia cu mortalitatea era valabilă şi în cazul lor, a extratereştrilor. Ceea ce totuşi identificase era o spaimă generată de necunoaştere, nu una deja recunoscută.

Mihai simţi cum creierul îi funcţiona la capacitate maximă, concluziile îi ajungeau în focarul atenţiei chiar înainte de a termina de analizat toate datele şi întrebările de care avea nevoie. Înainte se considerase un om cu capacităţi intelectuale superioare celor din jur, dar ceea ce simţea el acum depăşea orice posibilitate pe care şi-o imaginase vreodată. Cu siguranţă se datora faptului că minţile lor, a lui şi a creaturii, funcţionau împreună în loc să funcţioneze separat, era sigur că şi creatura vedea ceea ce vedea el aşa cum el vedea încăperea în care se afla aceasta, adică cele 6 paturi cu consolele lor şi cum consola cea mai apropiată era umplută cu mesaje de eroare.

Deşi nu se uita deloc la monitorul computerului Mihai ştia – mai mult simţea acest lucru – că nava trecuse de orbita lui Neptun şi se îndrepta înspre Uranus. Mai era sigur că cei de la NASA o descoperiseră la rândul lor, dar neavând decât o viteză de inerţie aveau să-l considere drept un meteorit. Nu avea o traiectorie care să primejduiască Pământul, speră că cei de la NASA nu aveau să-l cerceteze mai detaliat.

Dacă Mihai nu urmărea ecranul monitorului, Gozwy a făcut-o în locul său. Înţelese imediat despre ce era vorba, dar simţi de asemenea gândurile lui Mihai şi se linişti. Numai pentru moment însă pentru că realiză că vor fi descoperiţi imediat ce traiectoria lor se va schimba pentru a se apropia de Pământ. Numele pe care îl dăduse planetei nu era cel pe care îl găsise pe computerul lor, dar Gozwy ştia că se referea la acelaşi obiect rătăcitor prin spaţiu. Folosi imaginile pe care le vedea prin ochii lui Mihai pe ecranul computerului şi datele pe cale le avea despre sistem din computerul navei, date pe care le memorase înainte de culcare, pentru a calcula cea mai posibilă traiectorie pe care trebuia să o ia nava pentru a se apropia de Pământ fără a fi descoperiţi chiar de la început. Aveau nevoie de acest lucru pentru a vedea care urmau a fi reacţiile pământenilor, se mai întâmplaseră cazuri în care au fost

întâmpinaţi cu armele în ciuda eforturilor lor de a modifica reacţiile locuitorilor. Nu doreau acest lucru şi aici, miza era prea mare.

Încercarea de a calcula traiectoria a avut rezultatul aşteptat dar se dovedi mai epuizantă decât crezuseră la început, duse la un şoc resimţit de amândoi. Tot ce simţi Mihai a fost o durere de cap imensă, fluxul de informaţie care îi asalta creierul îl făcu să scoată un adevărat urlet şi să se prăbuşească pe spate. Din fericise nu mai era nimeni acasă ca să se îngrijoreze de el. Gozwy se pregătea să iasă din cameră când simţi cum se întunecă vederea şi ameţit se rezemă de peretele încăperii. Corpul începu să-i tremure incontrolabil şi era pe cale să se prăbuşească, în cele din urmă a fost în stare să ajungă la pat cu un efort imens de voinţă şi să se întindă epuizat. Nu se mai îngrijoră de acul cu somnifer, era demult inutil. De cealaltă parte durerea insuportabilă îi făcu pe Mihai să-şi simtă capul ca strâns într-o menghină. Aproape că nu mai putea gândi, dar dacă ar fi putu să o facă nu s-ar mai fi mirat de ce în trecut oamenii spuneau că aceste vise erau periculoase, chiar mortale. Acum nu îl îngrijoră asta: tot ce vroia era să scape cumva de durere, prefera chiar moartea în locul ei. Dar nu mai era nimeni acasă care să-l ajute în timp ce se zvârcolea pe covorul din cameră ca un epileptic, oricum nimeni nu l-ar fi putut ajuta cu nimic. Durerea continuă să crească cuprinzându-i întreg corpul până când ajunse la un maxim, apoi dispăru la fel de brusc precum apăruse. Mihai rămase întins, fără a reacţiona deloc. Părea mort, personal ar fi dorit să fie.

- După o eternitate petrecută într-un infern de durere, aş fi preferat să rămân acolo. Am ajuns într-un alt infern mult mai cumplit.

Ştia acum totul. Despre visători şi despre faptul că totul era doar o iluzie. Adevărul despre nava care se apropia şi despre cei care o controlau.

- Întreaga lume este o farsă, murmură el ironic. O uriaşă şi îngrozitoare glumă, hohoti tăcut.

Înţelesese în final de ce visele erau şi mortale. Cei care reuşiseră să reziste cu bine adevărului şi descopereau totul îşi curmau firul vieţii sau înnebuneau. Nu putea să spună nimănui adevărul, l-ar fi crezut nebun. Poate că şi era. Încă nu-şi revenise pe deplin, mai avea nevoie de timp pentru a înţelege pe deplin totul cu toată percepţia lui nou descoperită. Îl simţea pe Gozwy, acum îi putea spune pe nume, într-un colţ al minţii sale dar nu aşa cum bănuise. Celălalt era în acelaşi timp el, dar nu tocmai. Nu aveau aceeaşi personalitate, dar erau aceeaşi persoană. Ceea ce simţea el era foarte greu de explicat în cuvinte, de vreme ce el şi Gozwy erau legaţi printr-o legătură care trecea de cuvinte, nici oamenii, nici visătorii nu creaseră noţiunile necesare. Cea mai apropiată explicaţie pe care reuşise Mihai să o găsească era că ei erau o singură entitate formată din două fiinţe complet diferite, nu numai cu corpuri diferite, dar şi cu conştiinţe complet separate. Împreună deveneau o singură fiinţă cu capacităţi mult superioare fiecărei specii luate separat.

Mihai simţi teama lui Gozwy în legătură cu cele două conştiinţe într-un singur corp şi îşi dădu seama că acum era complet nefondată. Era adevărat că corpul şi conştiinţa lui erau rodul minţii Celuilalt, dar acestea erau complet separate de corpul acestuia. Mai ştia că oamenii foloseau în mod normal mai puţin de 10% din creier, cel mai probabil lucru era că şi visătorii foloseau doar o parte a creierului lor, iar aceste porţiuni au fost activate după Apocalipsă. Nu ştia cum sau de ce. De fapt nimeni nu ştia.

Îl simţi pe Gozwy ridicându-se de pe pat – acesta se simţea bine acum şi era tulburat de gânduri foarte asemănătoare cu cele ale lui Mihai – şi atenţia omului reveni la nava care continua să se apropie de Pământ. Se ridică şi se uită pe monitor, nava era la jumătatea distanţei dintre Uranus şi Neptun. În curând avea să treacă prin apropierea lui Jupiter, şi, conform ultimelor calcule. trebuia să folosească gravitaţia acestuia pentru a-şi schimba traiectoria şi a se ascunde în centura de asteroizi. Cel puţin pentru o perioadă, până când lucrurile urmau să se clarifice.

Mihai îi împărtăşi gândurile lui Gozwy şi îi ceru ajutorul apoi începu să aştepte cu sufletul la gură ceea ce urma să se întâmple. Avea nevoie de el pentru a schimba traiectoria navei prin intermediul computerului de bord. Conform planului Gozwy trebuia să ajungă în Hala computerului pentru a-l reprograma, numai acolo putea face aşa ceva. Amintindu-şi de consola distrusă, Gozwy realiză că computerul îşi va da seama în curând că se trezise, procesoarele care controlau fiecare nivel rulau o procedură de verificare ciclică a fiecărei console. Nici una dintre console nu era capabilă să le înregistreze visele, dar putea să observe cu uşurinţă evoluţia viselor prin măsurarea anumitor reacţii chimice provocate în corp. Moartea din vis provoca asemenea reacţii, iar consola avea rolul să genereze un semnal de alarmă în cazul în care mergea ceva neprevăzut. Primele lui treziri au fost asemenea fapte, şi l-au adormit la loc. Nu ştia ce se întâmplase acum având ca rezultat blocarea consolei, nici nu avea importanţă. Abia după ce avea să fie descoperit trebuia să se îngrijoreze de reacţia computerului şi a celorlalţi visători, exista o posibilitate mare să fie considerat un potenţial pericol şi eliminat. Se

îndreptă spre uşă şi se opri aşteptându-se să se deschidă. Aceasta glisă în lateral, ca de obicei, şi începu să se audă ţiuitul ascuţit al alarmei.

Reuşi să se strecoare afară în ultimul moment înainte ca uşa să se trântească cu un zgomot metalic în urna sa. Nu se îndreptă spre cel mai apropiat lift, pe acolo urmau să vină roboţii ce se ocupau cu ordinea pentru a-l imobiliza şi nu vroia să rişte o confruntare directă, cel puţin nu încă. Se deplasă cu rapiditate de-a lungul pereţilor, dar nu întâlni pe nimeni. Ajunse în lift şi coborî la nivelul computerului fără să fie oprit ori să vadă vreun visător sau robot, intră în Hala computerului şi constată cu uimire că şi aceasta era goală la rândul ei. Înainte de a se îndrepta spre cea mai apropiată consola aruncă o privire scurtă dar cuprinzătoare jur: nu era nimeni în toată sala aceea imensă. Sau nu era nimeni în raza sa vizuală – cam acelaşi lucru.

Computerul continua să sune alarma chiar dacă nimeni nu era acolo să o asculte. Gozwy o dezactivă şi ceru poziţia navei. Computerul îi afişă pe ecran sistemul solar şi marcă poziţia navei cu un punct verde. Visătorul ajunsese exact la timp – mai aveau puţin şi intrau în raza de acţiune a planetei Jupiter şi trebuia să acţioneze rapid pentru a putea schimba traiectoria navei. Nu întâmpină nici o piedică şi programă computerul pentru a se opri în centura de asteroizi în cel mai apropiat punct faţă de Pământ.

- Poate că unghiul de întoarcere este puţin cam strâns, gândi, dar sper să nu observe nimeni.

Reveni la cealaltă problemă şi accesă fişierele referitoare la cei care dormeau. A fost nevoie şi de ajutorul lui Mihai pentru a sparge protecţia fişierelor respective, dar merită.

- Cineva şi-a băgat nasul pe aici în ultima vreme, gândi Gozwy.

Nu era nevoie să vorbească pentru a comunica cu Mihai, era de ajuns să se gândească la el.

Spre marea lor surpriză computerul înregistra că toţi visătorii erau adormiţi în camerele lor mai puţin Gozwy care conform raportului tocmai decedase fizic din cauze încă necunoscute. Nimeni nu mai era treaz pe toată nava în afară de cel care aflase că era un cadavru ambulant, nici măcar roboţii poliţişti nu mai funcţionau. Doar Inteligenţa Artificială a computerului navei mai era activă, dar ea era prea puţin evoluată pentru a reprezenta un pericol imediat. Toată îngrijorarea acestuia se dovedise de prisos, nimeni nu îl urmărise să-l distrugă. În afară poate de cei câţiva roboţi de întreţinere care îşi făceau rondul zilnic nava colonie era la fel de tăcută ca un cimitir.

Acest lucru reprezenta o altă serie de probleme şi de întrebări, nu mai era nimeni care să conducă nava în caz de nevoie sau să o repare. Computerul putea face o parte a acestor lucruri, dar în cea mai mare parte a cazurilor importante avea nevoie de asistenţă din partea visătorilor. O încălcare vădită a unor reguli vechi de secole în legătură cu acest aspect, Gozwy accesă înregistrările intrărilor în starea de vis şi observă că în ultimii 20 de ani existase o creştere progresivă a numărului celor care adormeau şi o scădere a acelor care se ocupau se sistemele fizice.

- Dumnezeule! se scăpă cu glas tare Mihai.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic important, doar că situaţia seamănă foarte mult cu cea de la începutul călătoriei. Cea în care tot mai mulţi au început să viseze...

- Iar acum visează toţi.

Nimeni nu reuşise să explice atunci acel lucru, acum situaţia se repeta. Gozwy ceru computerului să le facă tuturor celor de pe navă un examen fiziologic complet prin intermediul consolelor şi să raporteze orice descoperire ieşită din comun. Îşi făcu la rândul lui un examen şi rămase în aşteptarea rezultatelor.

5

Un operator îmbrăcat cu o uniformă pe care era ataşată emblema NASA se repezi grăbit printre oamenii care treceau pe culoar. Intră într-o încăpere în care se aflau patru oameni, trei civili şi un militar, îi şopti militarului ceva apoi aşeză pe masă câteva hârtii. Ieşi.

- Domnilor, spuse persoana în cauză, s-ar părea că avem o problemă.

Ceilalţi trei îşi întrerupseră conversaţia iar atenţia lor se răsfrânse asupra lui. Culese hârtiile de pe masă.

- S-ar părea că un meteorit şi-a schimbat direcţia de deplasare într-un mod neaşteptat.

Aruncă o privire peste prima hârtie.

- Acum 6 ore sateliţii au identificat un meteorit intrând în sistemul solar cu o viteză mult prea mare pentru un asemenea obiect spaţial. Ajuns în preajma lui Jupiter a intrat sub influenţa acestuia şi şi-a schimbat direcţia de deplasare dar conform datelor actuale unghiul pe care l-a făcut este anormal. Este

prea mic. După aceea a străbătut centura de asteroizi şi s-a oprit acolo în loc să treacă de aceasta şi nu l-am mai regăsit.

- Asta-i imposibil! spuse unul.

- Doar dacă a fost distrus.

- Nu a fost distrus. Am fi detectat impactul.

- Cum se poate întâmpla asta, colonele? întrebă al doilea.

- Nu credem că este un asteroid, ci o navă spaţială, răspunse militarul.

- Iar sateliţii nu au putut să facă diferenţa dintre ele? Aşa ceva este imposibil!

- Se crede că este o navă extraterestră, zâmbi colonelul.

- ?!

- Da, domnilor, o navă extraterestră.

- Şi ce aveţi acum de gând? a fost întrebat.

- Trebuia să localizăm nava apoi să încercă să intrăm în contact cu ei, cu extratereştrii. Dacă se dovedesc ameninţători va trebui să îi distrugem, am dat deja ordin ca să fie pregătite câteva nave pentru o intervenţie imediată.

- Ce ne puteţi spune despre navă în special?

Colonelul începu să răsfoiască din nou hârtiile citind pe parcurs.

- Nu are propulsie pe baza reacţiei de fisiune, asemenea navelor noastre, de aceea a fost considerată de computer drept un meteorit, nu se intersecta cu traiectoria Pământului în mod primejdios aşa că nu i-am dat prea mare importanţă. Când şi-a schimbat traiectoria prea brusc atunci a fost prea târziu pentru a-l analiza în detaliu.

- Deci nu ne puteţi spune mai nimic despre această... navă?

Colonelul aprobă din cap.

6

Toate testele se dovediră negative: toţi „visătorii” erau sănătoşi din punct de vedere fizic. nu le mai rămânea decât posibilitatea unei probleme psihologice. Dar ei deja ştiau asta. Problema îi dăduse peste cap planurile lui Gozwy – în trecut el nu avusese prea mare tangenţă cu psihologia iar acum nu avea cum să rezolve singur această problemă. Mihai nu putea să-l ajute, de-abia cunoştea o parte din psihologia oamenilor care s-ar putea sau nu să se potrivească cu cea a extratereştrilor..

În următoarele zile cei doi au încercat să rezolve împreună această problemă. Gozwy nu înţelegea cum s-a ajuns la această situaţie – nici un visător nu ar fi renunţat în ruptul capului la serviciul să pentru întreţinerea navei fără un motiv foarte puternic, erau conştienţi că vieţile lor depind de starea perfectă a navei. Toate vieţile de pe navă, nu numai unul sau doi. La fel de bine ştia şi Gozwy că dacă nava ar păţi ceva chiar în acel moment nu s-ar fi putut descurca doar el singur şi computerul. Hotărî că situaţia era de neacceptat. Se apucă să caute date despre pericolele viselor sau dacă erau asemenea date în computerul navei.

În acest timp Mihai încerca să pătrundă în computerul de la NASA pentru a vedea dacă aceştia descoperiseră nava. Răspunsul era pozitiv.

- Avem probleme, gândi el adresându-se lui Gozwy. NASA a descoperit că nava nu era un simplu meteor aşa cum crezuseră când ai făcu cotitura de lângă Jupiter. Unghiul era mai mic decât ar fi trebuit. Ei ştiu acum că este în interiorul centurii de meteoriţi, dar nu te-au descoperit încă. E numai o problemă de timp până când te vor descoperi, sper să-i întârzii puţin. Ce-ai mai aflat?

- Pe computer nu am găsit nimic. Nici o menţiune a vreunui caz asemănător cu al nostru sau o posibilă explicaţie a ceea ce se întâmplă acum.

Mihai se uită pe monitorul consolei de pe navă la datele în care visătorii intraseră în somn în ultimii 20 de ani, date pe care acesta le adusese din nou pe ecran şi observă ceva curios.

- Gozwy, câţi visători visează acum despre Pământ? întrebă el.

- Nu ştiu. Computerul nu are înregistrat acest lucru. Consolele nu pot înregistra visele, numai reacţiile chimice ale creierului şi existenţa undelor cerebrale. Pot fi diferenţiate undele cerebrale din timpul somnului de cele din timpul în care suntem treji. De ce întrebi?

- Nu ştiu exact. Am o presimţire că ceva nu este în regulă.

Vreme de câteva secunde se holbă în gol la computerul din faţa lui apoi reveni înapoi la alter-ego-ul său extraterestru.

- Poţi măsura energia pe care o consumă un „visător” în timpul somnului?

- Fiecare dintre noi primim de la pătura plasmatică energia necesară metabolismului.

- Ştiu asta, dar mă refeream la energia pe care o consumă pentru a păstra legătura cu visul. Ar trebui să fie proporţională cu distanţa care îl desparte de planetă şi cu timpul în care visează. Dacă am putea măsura această energie împrejurul fiecărui visător, iar apoi de jur împrejurul navei am putea avea o oarecare precizie în descoperirea celor care visează vise pe Pământ.

- E o idee bună, dar problema este că este imposibil să măsurăm energia psihică. Doar dacă...

Rămână pe gânduri câteva momente, apoi aduse pe ecran o serie de diagrame de funcţionare a unui aparat.

- Cred că se poate face acest lucru prin intermediul consolelor. Ele sunt capabile să ne înregistreze gândurile conştiente, dar dacă le voi putea modifica puţin este posibil să fie capabile să vizualizeze şi acest tip de energie.

Se lansă în treabă, după un timp îl întrebă pe Mihai:

- De ce vrei să afli acest lucru?

- În ultimii câţiva ani înainte de crearea coloniilor ne-am confruntat cu suprapopularea. De fapt încă ne mai confruntăm cu acest lucru, dar atunci era ceva mult mai serios. Ceea ce vreau să ştiu este dacă are vreo legătură cu apropierea navei de sistemul solar şi cu scăderea progresivă a visătorilor conştienţi.

Ideea avu asupra lui Gozwy efectul unui duş rece. Tresări şi se analiză pe toate părţile această nouă idee.

- Ceea ce sugerezi..., Gozwy îşi pierdu pentru o secundă şirul gândurilor, este că toţi visătorii visează numai despre această planetă. Cred că este imposibil, tot timpul de când am plecat au existat persoane care visau despre alte planete chiar în cazurile în care eram nevoiţi să aterizăm pe vreo planetă din drumul nostru. Contactul cu celelalte planete din jurul nostru nu a fost întrerupt niciodată. Niciodată! repetă.

Îşi continuă treaba în linişte. În cele din urmă termină şi Mihai îşi făcu din nou simţită prezenţa.

- Sper că am reuşit, gândi Mihai.

Intră încă o dată pe computerul celor de la NASA, accesă datele primite de la sateliţi şi se concentră atenţia asupra centurii de meteoriţi nu înainte de a lua toate măsurile de prevedere că nici el şi nici posibilele scurgeri de energie de pe navă să fie detectate.

- Dă-i drumul.

Gozwy porni procedurile de măsurare, rezultatele nu întârziară să apară pe ecran. Cei doi încremeniră pe fiecare în locul lor.

- Mai bine tăceam naibii, murmură cu o imensă părere de rău Mihai.

La NASA tot locul începu să vuiască când alarma începu să sune. Colonelul Mitch Johnson, cel care primise primul datele despre meteoritul-navă, sări în sus la primul sunet al acesteia, era sigur că avea legătură cu ceea ce îl interesa pe el. Nu ştia de unde aflase, dar era absolut sigur de acest lucru.

- Ce se întâmplă?

- De la sateliţii din jurul planetei Marte ne-au venit nişte semnale ale unor radiaţii ciudate în zona centurii de asteroizi, veni răspunsul. Computerul a semnalat o intrare neautorizată în sistem care a alterat datele primite de sateliţii din jurul Pământului.

- De unde vine această intrare neautorizată? întrebă.

- Încă lucrăm la asta.

- Bine. Alertează poliţia locală de îndată ce aflaţi adresa. Apoi aduceţi-l pe intrus aici. Între timp localizaţi locul exact de unde provin radiaţiile.

Închise microfonul, apoi trecu pe o linie personală şi ordonă navetelor să se deplaseze de pe orbita planetei Marte spre zona în care fuseseră detectate radiaţiile şi să fie pregătite pentru un posibil atac.

Rezultate primite de computer i-au făcut să încremenească pe fiecare în locul lor, presimţirea lui Mihai se dovedise corectă: toţi visătorii visau în acel moment la o singură planetă, la Pământ. Nu reuşeau să realizeze pe deplin implicaţii acestui lucru, dar probleme erau categoric mari.

Îi treziră din gânduri un sunet ascuţit de la computerul lui Mihai, programul lui fusese detectat de cei de la NASA. Mihai ieşi cât putu de repede din sistem, dar nu era sigur că reuşise să iasă înainte de a fi detectat. Intrau în criză de timp, armata putea oricând să acţioneze asupra navei dacă reuşeau să refacă datele primite de la sateliţi.

Nu ştia ce avea de făcut mai departe. Nu puteau pur şi simplu să-i trezească pe cei de pe navă, ar fi putut să-i distrugă atât pe visători cât şi pe visele lor, iar asta ar fi însemna a comite o crimă. Îi

veni în gând istoria viselor aşa cum o reţinuse de la Gozwy, despre cum apăruseră visele după plecarea lor, răspândirea acestora ajungând în final la adâncirea în vis a întregii populaţii de pe navă, mai puţin Gozwy. Gândurile i-au fost întrerupte pentru moment de o explozie din partea Celuilalt.

- Ce s-a întâmplat? tresări omul.

Nu primi un răspuns, în schimb reuşi să vadă prin ochii extraterestrului ecranul consolei unde era afişată lista cu numărul de visători conectaţi la Pământ. Ceva din reacţia lui Gozwy îl făcea să creadă că nu lista era motivul furiei acestuia, sau cel puţin nu motivul principal al acestei furii.

- Nenorociţii ăştia ştiau de mult câţi visători erau conectaţi pe fiecare planetă, ţipă un Gozwy furios. Am găsit pe computer o listă întreagă de nume şi date de intrare şi ieşire în şi din vis împreună cu planeta pe care au visat-o. Computerul avea în memorie o metodă alternativă de localizare a viselor!

Mihai îi simţea furia justificată a lui Gozwy ca fiind chiar a lui şi încercă să-l potolească, nu ajungeau la nici un rezultat dacă se enervau.

- Încearcă să vezi ce scrie la lista ta, îl îndemnă el.

Gozwy îl ascultă în tăcere şi descoperi că din punctul de vedere al computerul era încă „conectat" la planetă, cu toate că în altă parte era considerat decedat – consola lui din cameră încetase să mai funcţioneze şi nimeni nu mai corectase eroarea. Realiză cu rapiditate greşeala computerului: pătura plasmatică era controlată de consolă, iar dacă aceasta înceta să funcţioneze individul protejat de aceasta murea după o perioadă scurtă de timp din cauza lipsei de energie şi substanţe vitale care în mod normal îi susţinea metabolismul în perioada de somn. Fără pătura plasmatică visătorii erau complet neajutoraţi în timpul somnului.

Visătorul îi ceru computerului lămuriri mai detaliate, acesta îi înapoie însă un mesaj de eroare. Nu era programat să facă faţă unei asemenea situaţii. Îl întrebă cine era el, iar computerul îl identifică corect, la întrebarea motivului pentru care îl considera mort dacă el era cel care îl accesa în acel moment computerul îi înapoie din nou un mesaj de eroare.

Mihai încă urmărea cu atenţie încercările pe care Gozwy le făcea pentru a lămuri situaţia când uşa de la intrarea în apartamentului a fost spartă şi poliţia năvăli înăuntru. Tresări. Mihai nu opuse rezistenţă, ştia că nu avea să rămână mult în arestul poliţiei. Avea să fie dus undeva unde va avea acces la cei care controlau spaţiul din jur şi datele primite de dincolo de el, aveau nevoie de el la fel de mult precum el avea nevoie de ei. Calm şi foarte sigur pe sine îi transmise lui Gozwy necesitatea de a cerceta modul în care s-a trezit pentru a reuşi să afle cum urmau să conceapă planul.

Extraterestrul întrerupse contactul cu consola. Se îndreptă din nou spre lift pentru a se înapoia la nivelul în care dormise. Pe drum se opri să ia o trusă cu unelte dintr-un dulap de întreţinere, avea nevoie de ele pentru a repara consola. Pentru prima oară după mult timp i se făcu foame. Nu mai primise „mâncare" de câteva ore bune şi începea să-şi epuizeze rezervele naturale de substanţe hrănitoare. I se făcu dor de nişte mâncare specifică locului în care crescuse, dar ştia că nu avea să mai mănânce aşa ceva probabil niciodată. Totul dispăruse împreună cu planeta natală. Uşile liftului se deschiseră, Gozwy ieşi direct spre camera lui, intră şi aşeză scula cu unele lângă consola stricată. Începu să o desfacă. Nu se mai ocupase niciodată de întreţinerea unei console, dar nu putea să fie prea diferită de alte aparate pe care le reparase pe navă în timpul serviciului obligatoriu de întreţinere.

Trebuia să afle ceva nou, putea fi ultima lor şansă.

7

În timpul următoarelor ore, Mihai călători lejer cu un avion spre Florida fără să se îngrijoreze pentru paşaport iar Gozwy munci pe brânci pentru a desface consola şi de a înlocui circuitele arse. Revenit în locul unde se trezise, nu putu să nu se gândească la situaţia în care se găsea, la faptul că nu ştia cu exactitate care dintre personalităţile lor avea să supravieţuiască. Personalitatea dublurii sale nu numai că supravieţuise trezirii, dar s-a dovedit o personalitate puternică şi plină de vitalitate, iar Gozwy ştia că i-ar fi greu să o distrugă dacă o luptă pentru supravieţuire s-ar duce între ei doi. Încercă să-şi alunge aceste gânduri morbide, ei doi împreună făceau o echipă bună şi aşa aveau să rămână, iar acum el trebuia să repare o consolă.

Ajungând la circuitele arse, le înlocui şi montă consola la loc, braţul mecanic cu acul plin cu somnifer începu din nou să se mişte haotic căutându-l. Gozwy introduse un aparat într-o mufă externă a consolei, iar braţul metalic reveni la locul său tăcut. Consola era din nou operaţională. Gozwy ceru să fie afişate ultimele datele pe care consola le înregistrase. Un timp consola redă starea normală de somn, apoi apăru o schimbare a undelor psihice: cele din timpul somnului se amplificară brusc până la valoarea celor conştiente, un timp înregistrarea oscilă rapid şi complet între cele două valori pentru ca

în final să le combine pe amândouă. Deveniră una singură şi se menţinură aşa vreme de câteva secunde cât timp mai dură înregistrarea.

Gozwy înţelegea reprezentările de pe ecranul consolei, dar îi era foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să şi le explice. Sau măcar să le accepte din punct de vedere logic. Cu toate astea le simţea pe propria sa piele, Mihai la fel. Niciodată nu văzuse ceva asemănător. Nu putea explica ceea ce se întâmplase acolo în acele momente, dar împreună cu amintirile sale despre cele două momente de semicunoştinţă de dinainte de trezire îi dădură o idee asupra modului prin care visătorii puteau fi treziţi fără a fi ucişi în acelaşi timp. Îi împărtăşi dublurii sale totul.

- Deci ar putea fi treziţi prin treziri succesive pentru ca mai apoi să fie adormiţi la loc, concluzionă el. Aceste treziri trebuie să fie suficient de lungi pentru a putea fi conştienţi, dar suficient de scurte pentru a putea adormi la loc fără probleme.

- Atât doar că nu ştim cum să facem asta, spuse Mihai. Mai avem o altă problemă, preluă el firul discuţiei. Ştii că am fost arestat şi că sunt dus spre baza spaţială din Florida. Cred. Sunt sigur că nava a fost deja descoperită şi cred că a fost deja trimisă cel puţin o navă de luptă pentru a o intercepta. Trebuie să acţionezi cât mai repede asupra visătorilor care controlează această chestie pentru a fi sigur că nava nu va fi distrusă.

- Dar acest lucru este imposibil! Nu pot şti dacă sunt visători care sunt implicaţi, sau care dintre visători ar putea fi, numărul de oameni este mult mai mare decât cel al visătorilor. Iar intrarea într-un vis este imposibil.

- Cam aşa credeai şi despre descoperirea faptului că toţi visătorii sunt conectaţi cu această planetă, îl înfruntă Mihai. Poţi să încerci cu o consolă modificată sau prin metoda de trezire. Am putea înregistra secvenţe semnificative ale viselor prin intermediul consolelor în momentul de trezire despre care am vorbit mai devreme.

- Iar după aceea trebuie să introducem un mesaj la trezirea următoare, îl completă Gozwy. *Uneori este bine să fiu doi, merge mai rapid.*

Mihai simţi gândul fără să vrea şi zâmbi, uneori intimitatea dintre ei trecea orice închipuire dar nu îl deranja.

- Mă ocup eu de asta, spuse Gozwy cu voce tare. Este doar o simplă problemă de programare.

Mihai stătea acum în faţa colonelului Johnson şi a câtorva oficialităţi americane. Simţea cele două gărzi undeva în spate dar îi era uşor să le ignore, se simţea oarecum stăpân pe situaţie atâta vreme cât ştia lucruri care erau ascunse celorlalţi. Nu-şi făcea probleme pentru viitorul lui şi delictele pe care le făcuse intrând neautorizat pe computer, dacă planul lor mergea aveau să devină eroi. Navetele pământene erau încă destul de departe, ştia acest lucru deoarece primul lucru care Gozwy l-a făcut când a ajuns înapoi la computer a fost să introducă un program care să-l ţină mereu informat despre poziţiei acestora. Acum Mihai îl simţea pe Celălalt ca şi cum ar fi fost el însuşi aplecat deasupra consolei concepând un nou program care să-i cuprindă pe toţi visătorii în acelaşi timp. Având în vedere mărimea şi complexitatea programului, Mihai trebuia să câştige timp pentru a-i da posibilitatea de visătorului să-l termine. Asta putea însemna chiar câteva ore.

Ştiuse ce vroiau să-l întrebe cei care se aflau acum în jurul său cu mult timp înainte să ajungă aici, dar acum nu ştia exact ce avea de făcut. Vroia să le spună totul, dar nu putea să o facă deocamdată, începu să le totul mai puţin ceea ce-i interesa. Le povesti despre cum intrase de câteva ori pe computerele de la Pentagon şi NASA dar nu pomeni nimic despre navă. De fiecare dată când era adusă vorba despre acest subiect făcea pe prostul şi schimba vorba.

Reuşi astfel să mai câştige aproape două ore. Anchetatorii se pregăteau să renunţe pentru moment când Mihai începu să spună o poveste care, deşi nu era deloc de groază, îi trezi dintr-un somn ce dura de prea multă vreme. Somnul visătorilor. În momentul în care Gozwy începu să ruleze programul Mihai se rugă la toţi zeii pe care-i ştia ca totul să iasă bine. Ca un gând fulgerător Mihai îşi aminti de filozofia Zen a cărei esenţă, dacă nu se înşela, este că întreaga lume este o iluzie, un vis şi se întrebă dacă ei ştiau câte ceva despre acest lucru şi se străduiau să accepte prin însăşi religia şi fiinţa lor. Poate acelaşi lucru le-ar fi trebuit celor de faţă.

Mihai urmări cu atenţie feţele oamenilor din jurul lui şi recunoscu acea imobilitate pe care credea că o avusese şi el în timpul primelor viziuni. Faţa unuia dintre oficialităţi reuşi să-i smulgă lui Mihai un zâmbet când a fost surprins de viziune chiar în mijlocul unui căscat, dar nu era amuzant ca întreaga viaţă şi credinţă a unui om să se schimbe într-o fracţiune de secundă cât a durat viziunea. Numai o fracţiune de secundă, dar de durata unei eternităţi pentru cei care o aveau. Era mai mult decât suficientă pentru a-şi face o imagine de ansamblu a situaţiei dar insuficientă pentru a le crea probleme de ordin fizic sau psihic. Ştia din proprie experienţă că oamenii din jurul lui percepeau timpul mult

dilatat în timp ce mintea lor se chinuia să perceapă noile noţiuni cu care aveau de-a face şi îi compătimea.

- Un infern de durere, o eternitate într-o secundă, murmură Mihai, dar erau cuvintele Celuilalt.

Acesta se depărtase de la consola la care lucrase iar acum se găsea într-o sală în care erau 7 paturi ocupate aproape toate de visători. Aceştia trăiau la rândul lor ceea ce trăise şi Gozwy, dar mult mai intens, la un nivel superior de percepţie. Dacă ar fi putut ar fi fost fericit, planul lor dădea roade deoarece numai după câteva secunde visătorii recăzură înapoi în vis sub efectul somniferelor de parcă nimic nu se întâmplase, dar amintirile sale erau Gozwy/Mihai ştia că acest lucru era numai aparent. Nimic nu avea să fie la fel pentru aceştia. Dar planul lor mersese, iar mesajul fusese trimis, aveau de gând să mai repete acea procedură de câteva ori până la trezirea completă a visătorilor. Era un chin pe care nu vroiau să-i mai supună, dar trebuia să o facă. Era singura lor scăpare.

Mihai continua să stea la locul lui şi după ce viziunea oamenilor din jur se terminase, încetase să le mai observe reacţiile şi căzuse pe gânduri. Se deplasă cu rapiditate spre un geam care ocupa o mare porţiune dintr-un perete al camerei şi aruncă o privire spre încăperea de dedesubt, apoi spre oamenii din încăperea în care se afla.

- Fenomenal, murmură el.

Gozwy deveni atent la ceea gândea dublura sa: toţi oamenii din jur, atât din încăperea în care se afla cât şi din cea de dedesubt aveau prezente pe chip efectele de după viziune. În cele două încăperi erau cam 100 de persoane – Mihai făcu nişte calcule rapide în minte şi descoperi că era foarte puţin probabil ca toţi oamenii din cele două încăperi să fie visători. Existau mai puţin de 15000 de visători răspândiţi la cele 7 miliarde de oameni, iar din ceea ce ştia despre extratereştri aceştia nu puteau visa decât despre o singură persoană într-un vis. Ceva nu se potrivea între ceea ce vedea şi ceea ce credea el că trebuia să vadă.

Mihai se întoarse spre oamenii din încăpere care începeau să-şi revină după şocul iniţial. Rămase tăcut aşteptând să-şi revină complet pentru a putea continua discuţia întreruptă. Acum putea aştepta liniştit, aveau timp suficient de vreme ce nici un pericol nu mai ameninţa nava. Primul care părea să-şi fi revenit pe deplin era colonelul Johnson iar tânărul i se adresă lui:

- Acum mă credeţi?

Acesta se mulţumi numai să-i arunce o privire obosită după care se întoarse spre microfonul alăturat lui.

- Către tot personalul din bază, spuse el în microfon. Prezentaţi-vă raportul în cel mai scurt timp referitor la ceea ce vi s-a întâmplat în ultimele momente.

Se întoarse apoi spre oamenii din încăpere.

- Ceea ce s-a spus aici nu trebuie să părăsească pereţii acestei încăperi. Începând de acum se decretează starea de urgenţă la nivelul bazei. Ne vom întâlni mine la ora 9.00 pentru a continua discuţia. Până atunci vă rog să mă scuzaţi. Voi doi, le spuse gărzilor din spatele lui Mihai, escortaţi-l pe domnul într-una din încăperile pe care le avem libere. Sper că nu vei căuta să evadezi, oricum nu veţi putea părăsi perimetrul bazei.

- Nici nu-mi trece de gând să evadez, îi răspunse Mihai ţintuindu-l cu privirea.

Era adevărat. Baza era probabil singurul loc unde ar putea să reuşească pe deplin în planurile sale.

- Dar aş vrea să vă rog un lucru, să-mi permite-ţi să-i anunţ pe părinţi şi pe prietenii mei că sunt bine.

- Permisiune acordată, spuse colonelul după care ieşi din încăpere iar Mihai îl urmă.

În următoarele câteva ore Gozwy/Mihai nu făcu decât să aştepte. Programul părea să meargă bine, dar mai aveau de parcurs câteva etape bine delimitate şi de realizat un tratament complet pentru trezirea tuturor visătorilor. Poate că problema lor ar fi rămas fără răspuns dacă Gozwy nu ar fi accesat pe computer datele pe care acesta le avea despre Pământ. Le mai accesase odată, cu 12 ani în urmă, dar acum avea nevoie să le mai vadă încă o dată în speranţa că va găsi ceva în plus care să-l ajute. Fascinaţie faţă de culoarea albastră a Terrei, atât de asemănătoare cu propria planetă pe care Gozwy se născuse şi crescuse reveni. Emoţia era atât de puternică încât Mihai simţi cum îl cuprinde şi pe el, a încercat să i se opună, dar nu reuşi. Avu revelaţia unei entităţi mult mai cuprinzătoare decât a lor. Acest sentiment dură numai o secundă sau chiar mai puţin, o clipă, apoi se risipi de parcă nu existase niciodată. Dacă nu ar mai fi simţit acelaşi lucru în timpul viziunilor dar la un nivel de percepţie mult mai mic, Mihai ar fi fost absolut sigur că nu simţise nimic, dar acum nu mai era cazul. O idee neclară începu să i se înfiripe în minte, dar înainte de a ajunge la nivelul conştientului atenţia i-a fost îndreptată de o altă problemă stringentă: nava extraterestră ieşise din centura de meteoriţi şi se îndrepta cu rapiditate spre Pământ.

- Ce se întâmplă?

- Nu ştiu. Dintr-o dată totul a luat-o razna.

Rămase tăcut câteva momente în timp ce atenţia lui îi era îndreptată spre verificarea completă a computerului.

- Computerul nu are nici o problemă, îi comunică Mihai. Nimeni nu l-a accesat în ultimul timp în afară de mine, nu este responsabil de schimbarea traiectoriei navei. Acum verific dacă asupra navei acţionează o forţă exterioară...

- Ia spune, cum aţi scufundat baza de pe Pământ acum câteva mii de ani? întrebă Mihai ca un fapt divers.

- Am activat punctele de tensiune ale scoarţei terestre. Nici voi nu mai aveţi mult până să descoperiţi acest lucru. Am găsit, asupra navei acţionează o rază tractoare dinspre Pământ.

- Ai localizat sursa?

- Nu pot. Sunt prea multe surse de pe suprafaţa planetei care alcătuiesc raza. Nu o pot dezactiva. Nu ne mai rămâne de făcut decât să aşteptăm să vedem ceea ce se întâmplă.

- În cât timp veţi ajunge pe Pământ?

- Cam în 12 ore, apăru răspunsul pe ecranul computerului navei, iar Mihai îl văzu prin ochii lui Gozwy. Mai observă şi navele terestre care erau atrase la rândul lor spre planetă.

- De acum sunt de-a dreptul inutile, spuse Gozwy. Nu ne vor face rău nici dacă ar dori.

- Nu de acest rău trebuie să ne temem, murmură Mihai indiferent la faptul că Celălalt nu făcea diferenţă între gândurile şi vorbele sale.

Subiectul Atlantidei, baza scufundată a rasei visătorilor, avea să rămână cel puţin pentru o vreme inaccesibil lui Mihai, chiar dacă ar fi vrut să afle mai multe despre tehnologia Celorlalţi şi despre planurile pe care aceştia le aveau cu privire la Pământ. Considera că acele planuri erau esenţiale în condiţiile actuale, deşi nu ştia de ce. Instinctul îi spunea că ceva avea să se întâmple, dar nu era vorba despre această apropiere ciudată a navei de Pământ. Ceva lipsea din imaginea situaţiei actuale.

Abia după câteva ore reveni asupra acestui subiect:

- Cum o veţi aduce înapoi la suprafaţă? întrebă el.

- Nu ştiu, dar nu cred că va fi nevoie. Cum cred că deja ştii, specia din care fac parte s-a dezvoltat sub apă apoi am ieşit deasupra acesteia, iar acum putem supravieţui fără probleme în ambele medii. De aceea cred că s-a preferat construirea oraşelor pe ţărmul mării, nu numai pentru protecţia oferită de aceasta după scufundarea insulelor care formau baza. Dacă oraşele sunt încă întregi, şi sunt aproape sigur că sunt, vom putea locui în ele fără a vă deranja pe voi, oamenii, dacă asta vrei să afli.

- Nu tocmai. Gozwy, cât de asemănătoare era planeta ta cu Pământul?

Acesta nu îi răspunse, dar în schimb îi oferi lui Mihai imagini din memoria lui, imagini ale planetei sale aşa cum arătase ea înainte de Apocalipsă, iar tânărul scoase o exclamaţie înfundată de surpriză. Dacă nu ar fi ştiut că nu era Pământul aproape l-ar fi putut confunda cu acesta: oceanele albastre ocupau cea mai mare a suprafeţei, planeta avea la rândul ei continente dar numai două la număr, iar ca întindere era cu puţin mai mari ca Africa şi cele două Americi alăturate. Aceste două continente erau despărţite de o fâşie de câţiva zeci de kilometri de apă.

- Cred că ştiu acum de unde aţi aflat atât de multe despre punctele de presiune ale scoarţei, spuse Mihai indicând fâşia de apă.

- Într-adevăr. Am avut timp suficient să studiem acea falie, chiar de când a apărut. Cutremurele şi erupţiile vulcanice pe care le provoca ne-au dat destulă bătaie de cap.

Un cutremur brusc avu loc nu prea departe de baza din Florida, dar acesta nu simţea deloc efectele lui deşi patul începuse să se zguduie violent. Conştiinţa pe care el şi Gozwy o simţiseră ceva mai devreme apăruse din nou întrerupându-le schimbul de gânduri/memorii. Nici Mihai, nici Gozwy nu era capabil să-i simtă scopurile, numai prezenţa copleşitoare gata să le înghită conştiinţa reunită şi să o facă o parte din ea.

Când Mihai îşi reveni observă lucrurile din cameră împrăştiate pe jos, realiză cutremurul cu întârziere şi se sperie. Nu i se mai întâmplase niciodată să fie rupt de realitate în asemenea mod, nici în timpul viziunilor ori al conversaţiilor ulterioare cu Gozwy. Întotdeauna păstrase un anume contact cu mediul înconjurător, cu realitatea, dar acum acesta fusese distrus în totalitate în cele câteva secunde ale contactului cu Conştiinţa. Începu să adune câteva din lucrurile de pe jos şi să le aşeze la loc.

- Ce fel de entitate ar avea o …? şopti dar nu-şi mai duse vorbele până la capăt, nu reuşi.

Se întrebase pe sine, dar îi răspunse Gozwy.

- Nu ştiu. În întreaga noastră istorie nu am întâlnit o asemenea conştiinţă în vis sau o asemenea entitate în lumea reală. Nu am idee ce fel de fiinţă este.

- Fiinţă nu..., spuse Mihai apoi se opri.

Înţelegerea îl străbătu dintr-o dată, pe neaşteptate, ca un şoc care i-a paralizat pentru un moment simţurile.

- Cred că acea entitate este însăşi entitatea planetei. Este chiar planeta!

- Dar este absurd!

- Nici eu nu credeam că este posibilă o relaţie ca a noastră înainte de a te trezi. Dar gândeşte-te, nu puteai să găseşti sursa razei tractoare din pricina prea multor surse de la suprafaţa planetei. Sunt sigur că oamenii nu au ajuns la un nivel de tehnologie la care să le permită construcţia de aparate care să producă o asemenea rază, ceea ce computerul a identificat drept rază tractoare este de fapt atracţie gravitaţională modificată. Nici un computer sau un aparat de pe Pământ nu ar fi putut identifica şi atrage nava de la o asemenea distanţă. Iar despre vise, o asemenea conştiinţă ar putea acţiona ca unui magnet asupra visătorilor făcându-i să viseze numai despre această planetă. Mai devreme, când ai activat programul, am observat că toţi oamenii răspundeau pozitiv la program, chiar dacă erau numai câţiva visători printre ei. Cred că această conştiinţă este răspunzătoare şi pentru acest lucru, a realizat un fel de legătură între toţi oamenii fie că erau reprezentări ale visătorilor sau nu, dar nu ştiu cum. Este posibil să o fi făcut prin intermediul propriei conştiinţe. Trezindu-i şi pe ceilalţi visători riscăm să tulburăm echilibrul format, iar reacţiile ar putea fi catastrofale.

O deducţie perfect logică, complet absurdă. Dar ce nu părea absurd în ultimul timp.

- Conştiinţa ar putea să ne atragă spre planetă doar pentru a ne distruge, îi continuă Gozwy gândurile. Îşi protejează propria civilizaţie de orice interacţiune din afară, Probabil de aceea cutremurul a zguduit baza chiar în momentul în care noi discutam despre cutremure. Cred că amintirile mele despre planeta natală au reuşit cumva să o activeze, mai bine zis să activeze mecanismele de apărare. Dacă acest lucru este adevărat atunci te consideră un pericol, iar cutremurul a fost o încercare de a distruge acest pericol. Mă întreb ce nume urmăreşte distrugând visătorii, sper că ştie că moartea noastră înseamnă şi moartea unei părţi din populaţia Pământului.

- Nu toată populaţia este formată de vise ale speciei tale, spuse Mihai. Cred că se bazează pe acest lucru şi speră că restul civilizaţiei va continua să supravieţuiască cu toate că legătura dintre oameni pe care am observat-o ar putea fi compromisă sau chiar distrusă. Dacă ceea ce cred eu este adevărat, atunci foarte puţini oameni din coloniile de pe Lună şi de pe Marte sunt reprezentări ale visătorilor, are motive suficient de puternice pentru a ţine toţi visătorii la un loc când îi va distruge.

Vru să îi mai spună ceva lui Gozwy, dar se opri amintindu-şi de ceea ce spusese mai devreme, Celălalt percepu din partea lui un sentiment de bucurie.

- Cred că am găsit o modalitate de a trezi visătorii fără a fi perturbaţi de acţiunile acestei entităţi. Tu vei acţiona prin intermediul computerului pentru a-i trezi pe visători pentru câteva momente conform planului şi îi vei ajuta să-şi conştientizeze visele, iar eu voi încerca ca prin intermediul acestei legături dintre oameni pe care entitatea însăşi a creat-o să-i influenţez pentru a-şi conştientiza propria natură. Nu am fost influenţat de momentul de trezire de mai devreme, dar s-ar putea să-i pot influenţez eu pe ceilalţi. În acest mod este posibil ca acţiunile entităţii să fie blocate.

- Este periculos, îl avertiză Gozwy. Dacă nu vei reuşi, este foarte posibil să fii distrus, iar eu împreună cu tine.

- Este periculos şi foarte greu de realizat, dar trebuie să încercăm. Altfel nu avem nici o şansă. Dar înainte de a face acest lucru trebuie să vorbesc cu colonelul Johnson. Până atunci pune la punct planul. Spune-mi dacă colonelul este unul dintre visători sau nu.

- Este, îi confirmă Gozwy după ce verifică datele pe care le avea computerul.

Din acest punct de vedere, cel al spionajul viselor, planul avusese succes, iar Gozwy se simţea puţin vinovat. Chestia contrazicea tot ce crezuse până atunci.

- Cât timp mai avem până vei ajunge în preajma Terrei? simţi întrebarea dublurii.

- Viteza creşte pe măsură ce ne apropiem de planetă. Peste cam o oră şi jumătate vom ajunge în preajma planetei Marte unde presimt că navele terestre vor rămâne, iar Mihai văzu ecranul consolei arătând cu o linie continuă traiectoriile navelor şi cu una întreruptă traiectoriile pe care el credea că vor merge luând în considerare actualele traiectorii. Iar după încă trei ore şi jumătate voi ajunge în preajma Pământului, continuă Gozwy.

- 5 ore. Mai puţin de jumătate din timpul pe care l-ai estimat la început. Grăbeşte-te.

8

După ce se rătăci de câteva ori pe culoarele nesfârşite ale bazei reuşi în cele din urmă să ajungă în faţa uşii camerei colonelului. Nu ştia cine construise baza aia blestemată, dar coridoarele nu aveau nici o logică nici măcar pentru el.

Bătu la uşă şi aşteptă. Ştia că era o oră târzie, dar trebuia să vorbească cu colonelul, iar dacă îl descifrase corect acesta nu dormea. Colonelul nu se lăsă prea mult aşteptat înainte de a deschide uşa, iar Mihai îşi spuse că avea încă o dată dreptate. Ca aproape întotdeauna, mai adăugă el cu o umbră de falsă modestie.

- Intră, îi spuse colonelul. Te aşteptam.

- V-aţi dat seama că vroiam să vorbesc cu dumneavoastră despre ceea ce s-a întâmplat în încăperea din sala de comandă acum câteva ore şi m-aţi aşteptat.

- Nu sunt treaz din cauza acestui lucru, dar pot spune că te aşteptam. Am fost trezit de cutremur, iar când ai ieşit din cameră te-am văzut pe monitor. Cred că ai observat că nu erau gărzi în faţa uşii camerei tale – baza este împânzită cu camere de supraveghere, nu ai reuşi să te mişti niciunde în interiorul bazei fără a fi reperat.

Îi făcu semn lui Mihai să se aşeze pe singurul scaun din încăpere, apoi se aşeză pe pat în apropierea lui.

- Cred că vrei să-mi vorbeşti.

- Da, sigur. Cred că ştiu ce anume a provocat cutremurul, dar spuneţi-mi, cum a rezistat baza la acesta din urmă?

- Binişor. Sperăm să reparăm totul în următoarele câteva ore.

- Vor urma şi altele, îi spuse Mihai. Poate chiar mai puternice decât acesta, cred că trebuie să fim pregătiţi.

Mihai îi spuse tot ce el şi Celălalt aflaseră despre planetă şi ceea ce aveau de gând să facă. Sublinie că aveau nevoie de el, ca comandant al bazei, pentru a se asigura că totul urma să iasă bine. Pentru a fi şi mai convingător îi mărturisi că toţi visătorii erau în pericol, inclusiv ei doi.

Colonelul rămase pe înduri, iar Mihai aşteptă liniştit răspunsul.

- Tocmai am auzit una dintre cele mai incredibile poveşti din viaţa mea, îi mărturisi el lui Mihai care îngheţă, îi era frică că totuşi se înşelase când îl judecase pe colonel. Dar nu văd nici un motiv logic pentru a refuza să-ţi ofer ajutorul meu. Dar vreau să subliniez faptul că nu o fac ca să-mi salvez viaţa, sau altă chestie de felul acesta pentru că mai am unele dubii în legătură cu acest subiect. Dacă ceea ce este adevărat în ceea ce spui, o fac pentru a salva aceste două civilizaţii de la distrugere reciprocă. Vino cu mine, se ridică el şi ieşi cu rapiditate pe uşă.

- Ia spune-mi, întrebă el în drumul lor spre camera de comandă, cum este realizată trezirea acestor... „visători” sau cum le spui.

- Pe baza unor substanţe chimice care dau o reacţie asemănătoare cu cea a adrenalinei pentru oameni şi a energiei introduse prin pătura plasmatică, îi răspunse Gozwy prin intermediul lui Mihai. Adormirea se face prin intermediul somniferelor.

Apoi a mai trebuit să-i explice ce înseamnă o pătură plasmatică şi alte câteva chestii tehnice pe care colonelul le-a remarcat în timpul conversaţiei. Până au ajuns în camera de comandă colonelul îşi făcuse o imagine de ansamblu asupra civilizaţiei extraterestre, dar şi asupra interlocutorului său şi a ajuns la o concluzie: fie tânărul avea o imaginaţie prea bogată la care adăuga o problemă de personalitate, fie aveau necazuri mari.

- Domnule colonel, se auzi el chemat.

Se întoarse spre sergentul care îl striga.

- Ce s-a întâmplat?

- Trebuie să vedeţi asta...

În timp ce se îndreptau spre un pupitru în jurul căruia erau îngrămădiţi mai mulţi oameni, sergentul continuă:

- Avem probleme cu o navă.

Colonelul se încruntă. Nu avea nevoie de o problemă suplimentară, avea deja destule.

- Ce s-a întâmplat? repetă el.

- Navele pe care le-aţi trimis spre centura de asteroizi au fost întoarse din drum şi se îndreaptă înapoi spre planeta Marte. Nu reuşim să reluăm comunicaţia cu ele. Trebuie să credem că oamenii de la bord sunt morţi.

Colonelul aruncă o privire spre Mihai iar acesta negă dând din cap. Nu avea nici un amestec cu privire la navele terestre.

- În cât timp vom putea intra în contact cu navele? întrebă colonelul.

- Vor intra pe orbita lui Marte în 2 minute, în 4 minute vom fi în interior. Nava extraterestră continuă să se îndrepte spre Pământ, va ajunge în 3 ore şi jumătate.

- V-am spus, îi şopti Mihai colonelului. EI VIN. Iar noi, într-o anumită măsură, suntem ei.

Simţea că Gozwy terminase programul şi era pregătit să îl ruleze, emoţia acestuia era şi a lui căci lipit de consolă Celălalt era emoţionat ca înaintea unei lupte – era ceva pe care nu o mai trăise niciodată în afara visului. În acele momente de aşteptare tensionată visătorul realiză cu un şoc amar că celor ca el le lipsise o mulţime de lucruri în ultimul timp, sentimentul de a trăi şi bucuria pe care o are cineva la finalul unui lucru bine făcut. Mihai părea să le aibă pe deplin. Gozwy simţi că el şi Mihai se completau reciproc în loc să intre în conflict aşa cum crezuse sau dorise să creadă mai devreme: tânărul avea o exuberanţă şi o energie specifice tinereţii pe când el avea maturitatea şi experienţa date de mai bine de 5 secole de viaţă. Iar acum reuşiseră – în cele din urmă – să creeze un echilibru între ei. Înainte, prin visele lor, cei asemenea lui Gozwy au realizat un canal de eliminare a frustrărilor şi a fricii lor, sentimente care s-au manifestat în toate relaţiile dintre speciile create prin vise şi ei. În aceste momente extraterestrul ar fi vrut din tot sufletul său atât de complex şi toată mintea atât de plină de gânduri contrare să creadă în zeii în care credeau şi oamenii de pe Pământ pentru a se putea ruga ca totul să iasă bine şi mai ales ca visătorii şi oamenii să reuşească să se completeze reciproc – asemenea lui de altfel – realizând o specie mai bună nu atât din punct de vedere fizic cât mental, filozofic. Cum nu putea face acest lucru – adică să creadă – nu-i mai rămase decât să spere acest lucru.

Mihai simţea şi el toate acestea în timp ce urmărea ceea ce se întâmpla în jurul lui şi îi împărtăşea ideile chiar dacă el avea ceva mai mult: credinţă. Se hotărî să nu mai aştepte şi îi ceru lui Gozwy să ruleze programul, nu putea fi mai pregătit ca acum.

Simţi reacţia provocată de activarea programului în el, undeva în adâncul fiinţei sale efemere, cu mult înainte de a vedea pe faţa colonelului şi încercă să intre în contact cu acesta din urmă. Nu reuşi. Ştia că colonelul putea să îl vadă cu toate că era prea preocupat cu perceperea datelor pe care creierul lui le primea. Mihai îl văzu cum se clatină gata să cadă şi îl prinse în ultimul moment apoi îl ajută să se aşeze pe un scaun. Reacţia acestuia era mult mai importantă decât crezuse – timpul se scurgea fără a putea să facă nimic. Începu să intre în panică dar contactul cu Gozwy/cu sine însuşi îl făcu să se liniştească, ca un făcut simţi şi gândurile omului de lângă el. Nu era ca şi cum le-ar fi gândit chiar el, dar ca o privire aruncată pe furiş prin ochii altcuiva. Nu ştia cum reuşise, dar nici nu-l interesa – Mihai simţea acelaşi lucru care îl simţea şi colonelul, ceva de genul telepatiei sau empatiei dar fără a fi nici una dintre acestea două. Probabil că entitatea planetară existase cu mult înainte de apariţia oamenilor şi ajunsese de-a lungul timpului să devină o parte din ei, chiar dacă aceştia erau sau nu vise ale visătorilor, iar acum căzuse în propria capcană. Gozwy/Mihai putea să folosească acele legături pentru a-i salva pe visători cât şi pe Oameni.

Noua entitate până mai înainte separată Gozwy/Mihai începu să perceapă timpul într-o manieră foarte dilatată, acum pentru el, ca şi pentru toţi ceilalţi o secundă se transformase în eternitate. Dar viziunea lui Gozwy/Mihai era complet diferită faţă de a celorlalţi, el/ei putea să o controleze în timp ce ceilalţi erau controlaţi de aceasta, pluteau în ea asemenea unor frunze duse de vânt în plină furtună, o furtună tăcută dar plină de durere. Primul om pe care l-a influenţat în acest mod a fost însăşi colonelul, din fericire pentru ei era chiar un visător. L-a ajutat să suporte uriaşul flux de informaţii pe care îl reprezenta conştiinţa unui visător şi l-a ghidat pentru a ajunge singur la final. Era singura metodă pentru ca un om să suporte acest crudul adevăr şi să rămână în viaţă după aceea.

Împreună au continuat să ajute tot mai mulţi visători să se trezească, iar după aceea a urmat rândul oamenilor care nu făceau parte din rândul celor visaţi de visători. În acele cazuri aveau ceva mai multe probleme: trebuiau să îi ajute să se integreze în acea lume complet nouă pentru ei şi în plus să-i aducă din punct de vedere al capacităţilor intelectuale la un nivel apropiat sau chiar egal cu cel al hibrizilor dintre visătorilor şi oameni. Deşi la început acest lucru nu părea posibil, a fot realizat chiar prin intermediul conştiinţei planetare. Această „deşteptare", cum a numit-o mai târziu Mihai, s-a răspândit ca un virus începând de la el şi colonel printre oamenii de pe bază apoi prin acel surogat de telepatie pe care Mihai îl descoperise la oamenii de pe întreaga planetă şi din Colonii. Acum Mihai simţea atingerea telepatică a miliarde de persoane în mintea lui, la fel şi cu părinţii şi colegii/prietenii lui, în timp ce începea să-şi revină şi întrezărea lumina din încăperea de comandă. Realiză starea de transă pe care o trăise în ultimele secunde... sau poate trecuseră ore? Nu mai ştia, percepţia dilatată a timpului îi afectase reperele normale ale spaţiului şi timpului.

Pe de o parte Mihai îi simţea pe oamenii de pe planetă şi din Colonii, iar pe de altă parte, undeva în interiorul lui îl simţea pe Gozwy.

- Devine un pic cam aglomerat aici, murmură Mihai referindu-se la propria minte.

Trebuia, simţea nevoia stringentă să o facă, să găsească o modalitate pentru ca propria conştiinţă să se poată dezvolta nestânjenită. Alături de el, nevăzuţi, mii de alţi oameni făceau acelaşi lucru, dar nu le mai putea oferi atenţia lui. Încerca disperat să găsească o cale pentru a face loc propriei conştiinţe înainte ca aceasta să fie distrusă de amalgamul creat în mintea lui. Se lupta pentru propria lui

individualitate, dar se simţea asemenea unei picături de apă într-un ocean. Dacă vreodată se plânsese de faptul că se simţea prea singur acum nu se putea plânge decât de faptul că erau mult prea mulţi alături de el, cu câteva miliarde prea mulţi. Începu să regrete că intrase în această situaţie în primul rând, dar chiar dacă ar fi ştiut de la început ce avea să se întâmple tot ar fi făcut-o.

De la un moment dat entitatea formată de Gozwy şi Mihai începu să simtă cum atingerea miliardelor tinde să pălească încetişor până la o formă aproape observabilă. Oftară uşuraţi până când conştiinţa planetară le luă locul şi Gozwy/Mihai avu parte de o surpriză de proporţii. Conştiinţa nu era agresivă faţă de visători, ba chiar părea bucuroasă că aceştia ajunseseră în apropierea planetei. Gozwy/Mihai simţi un sentiment de revedere al planetei faţă de visători, iar entitatea lor înţelese dintr-o dată întreaga poveste: fiecare planetă care adăpostise viaţa la suprafaţa sau în interiorul ei ajunsese să îşi dezvolte de-a lungul evoluţiei Universului o conştiinţă proprie asemenea fiecărei fiinţe inteligente de la suprafaţa ei. Multe planete dispăruseră în timp, dar nici una dintre ele nu reuşise să comunice cu fiinţele vii care le locuiau ori cu celelalte planete asemenea lor din apropiere. În momentul în care planeta natală a visătorilor a fost distrusă de impactul cu nimicitoarea cometă aceştia au început să viseze despre coloniile lăsate în urmă sub povara complexului de vinovăţie creat de supravieţuirea lor după moartea civilizaţiei din care făceau parte. Conştiinţele rudimentare a planetelor pe care nu exista viaţă sau viaţă inteligentă au preluat acele vise şi le-au dat viaţă pentru ca mai apoi acele fiinţe create de „visători” să le dea lor viaţă. Când planeta pe care locuitorii săi au numit-o Terra sau Pământ i-a simţit prima oară pe visători avea la suprafaţa ei viaţa dată de lumea dinozaurilor acum dispăruţi. Dorul de casă al acestora răzbătea la suprafaţă deosebit de pregnant, umplea tot spaţiul şi timpul, şi prin ei a simţit moartea unei planete surori şi a suferit la rândul ei. Le-a devenit cămin şi fiinţă cu mult timp înainte de a şti asta, toţi sau vreunul/fiecare dintre ei.

A condamnat la moarte dinozaurii doar pentru a-i înlocui cu formele de viaţă compatibile cu forma de viaţă a visătorilor. Deşi la început a regretat acel lucru acum nu o mai făcea, iar Mihai/Gozwy înţelegeau foarte bine de ce – ei erau o nouă formă de viaţă care întrecea cu mult toate capacităţile fizice sau intelectuale pe care dinozaurii le-ar fi putut atinge în milioanele de ani care îi despărţeau.

Când visătorii s-au apropiat suficient de mult de planetă pentru a-şi face simţite visele aceasta le-a creat condiţiile necesare pentru a şi le putea materializa. Dar procesul nu era complet, pentru asta avea nevoie de un „voluntar” pentru a realiza transformarea visătorilor în entităţi capabile să intre în contact cu ea, entitatea planetei. Când Gozwy a accesat baza de date a navei pentru a afla mai multe date despre planetă aceasta l-a recunoscut drept cel de care avea nevoie. Printre visători existau indivizi cu anumite simţuri mai sensibile care le permiteau să viseze cu mult mai departe în trecut decât ceilalţi, entitatea planetară ştia asta, dar ea avea nevoie de un individ care să aibă un altfel de sensibilitate – Gozwy era individul ideal. La momentul pe care l-a considerat necesar l-a trezit, apoi l-a ajutat să parcurgă toate etapele necesare pentru a intra în contact cu ea.

- Cred că poţi să spui că ai reuşit pe deplin, gândi Mihai cu o urmă de nostalgie.

- Nu încă, îi răspunse entitatea iar contactul conştient dintre ei dispăru, iar Mihai reveni brusc la timpul real.

Acesta privi în jur la vânzoleala creată în jur.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el, iar vocea ajunse să-i zgârie timpanele. Se dezobişnuise deja să vorbească.

- Nu este nevoie să vorbeşti, simţi el gândurile colonelului.

Mihai aprobă cu o mişcare aproape imperceptibilă a capului şi repetă el în gând întrebarea.

- Două dintre navele pe care le-am trimis după nava... extraterestră, ezită o secundă colonelul, s-au prăbuşit pe Marte. Una este încă pe orbită, dar nimeni nu răspunde la bord.

- Aş vrea să ştiu un lucru, spuse Mihai cu voce tare, de data aceasta vocea îi sună parcă ceva mai normal.

- Viziunea a durat numai 4 minute şi jumătate, dacă asta este ceea ce vrei să ştii, îi spuse colonelul tot cu voce tare. Iar răspunsul este, da, şi eu am simţit această conştiinţă planetară, continuă el în gând. Eu şi tot restul omenirii. Doar atât că tu ai fost complet absorbit de ea, în schimb noi am fost capabili să vedem şi ceea ce se întâmpla în jurul nostru.

- Oare ce avea de gând să spună că de fapt încă nu s-a terminat? se întrebă Mihai mai mult pe el însuşi decât pe colonel.

- Nu ştiu, dar presupun că vom afla în curând.

- Domnule, îi întrerupse gândurile cuiva de pe Marte, oamenii noştri au penetrat învelişul navei şi acum sunt înăuntru. Oamenii de pe navă sunt adormiţi, dar sănătoşi. Cauzele acestei stări sunt încă necunoscute.

- Planeta, îşi spuseră în gând Mihai şi colonelul, apoi îşi aruncară o privire uimită.

Cutremurul apăru brusc şi începu să zguduie clădirea din ce în ce mai puternic. Mihai începea să simtă senzaţia pe care îşi imagina că ar trebui să o simtă pe o navă – un iaht amărât – în plină furtună, probabil un taifun. Cu toate „valurile” care treceau unul după altul clădirea le rezista cu succes, mai puţin aparatele şi obiectele din încăpere care dansau vals fără muzică peste tot. Totuşi nimeni nu îşi făceau probleme cu acestea, ce era cel mai important era bine protejat.

- Construcţie americană, exclamă colonelul cu mândrie în glas dar apoi tăcu brusc înainte de a mai spune şi altceva.

Noua lui identitate nu mai recunoştea decât parţial frontierele de stat sau de limbă ori religie pe care le recunoscuse mai devreme. Aceste frontiere le recunoştea acum numai la timpul trecut.

- Cred că ştiu ce înseamnă aceste cutremure, spuse Mihai adunându-se de pe jos după ce cutremurul se opri. Gozwy a pomenit de faptul că au scufundat baza creată de unii dintre ei folosindu-se de punctele de presiune ale scoarţei terestre – cred că planeta o scoate înapoi la suprafaţă.

Colonelul rămase o fracţiune de secundă pe gânduri, apoi se năpusti spre terminalul unui computer care se afla în încăpere.

- Cred că referi la legendarul continent al Atlantidei, spuse el în timp ce accesa sateliţii care se aflau pe orbita Terrei şi acopereau suprafaţa acoperită de ape a Oceanului Atlantic. Fundul oceanului s-a ridicat cu 4 metri de la ultima măsurare pe care au făcut-o sateliţii acum două zile, iar dacă luăm în considerare cele două cutremure pe care le-am suportat noi în ultimele două ore cred că atunci când nava va ajunge pe orbita Pământului vom avea o frumuseţe de bază la suprafaţa oceanului gata să-i primească pe viitorii ei locuitori.

9

Următoarele 3 ore au fost tensionate. Oamenii aşteptau ca nava să se apropie, iar între timp încercau să facă faţă care se făceau din ce în ce mai dese şi mai puternice, cu toate acestea foarte puţine clădiri s-au prăbuşit. Planeta îşi proteja locuitorii cât putea de mult. Mihai/Gozwy încetase demult să mai strângă lucrurile căzute pe jos din cauza cutremurelor, era inutil. Nu numai că era preocupat de altceva, dar ştia că aceleaşi lucruri aveau să cade primele pe jos la următorul cutremur. Aşa că, împreună restul omenirii şi visătorii aflaţi la bordul navei, urmări apariţia din adâncuri a unui legendar continent care odinioară fusese pierdut pentru totdeauna.

Acum acesta fusese regăsit, iar odată cu el oamenii se regăsiseră pe sine şi Raiul din care se spune că fuseseră alungaţi strămoşii omenirii. Cu toţi aşteptau cu nerăbdare aterizarea navei, iar când a aterizat – *în cele din urmă* – pe un platou răsărit peste noapte în mijlocul oceanului Atlantic, acolo era prezentă o mulţime de oameni care aveau o mulţime de motive personale pentru a-i întâlni pe visători. Aterizarea navei a fost vizionată la nivel mondial, dar nu cu ajutorul televiziunii. Nu mai aveau nevoie de aşa ceva...

Acolo s-au văzut pentru prima oară Mihai şi Gozwy stând faţă în faţă. Două corpuri ale aceeaşi fiinţe, două conştiinţe ale aceleiaşi entităţi. Nu aveau nevoie de vorbe pentru a înţelege cuvintele celuilalt, dar acum nimeni nu aveau nevoie de cuvinte. Dar ei urmau să figureze în istorie drept primii care au reuşit acest lucru, în Istorie şi în noua conştiinţă planetară pe care tocmai o cunoscuseră.

- Acum ce aveţi de gând să faceţi? îl întrebă Mihai pe Gozwy în timp ce se îndreptau împreună spre maşinile care îi aşteptau.

- Încă nu ştim, îi răspunse acesta. Cred că ne vom pune la punct baza şi vom sta prin zonă un timp. Apoi cine ştie... Poate vom pleca din nou către stele.

- Pentru a împrăştia miracolul vieţii peste tot în Univers, simţiră din nou conştiinţa planetară intervenind în ei.

De data aceasta a fost primită cu bucurie de ce doi.

- Dar nu vei fi departe de noi în acest caz? întrebă Mihai.

- Eu întotdeauna voi fi cu voi, oriunde veţi fi. Aşa cum voi doi sunteţi o singură fiinţă sunt şi eu cu toate fiinţele care s-au născut aici sau se trag din fiinţe care s-au născut şi au trăit aici.

- În acest caz..., spuse/gândi Gozwy. Cred că ar trebui să refacem mai întâi drumul pe care l-am parcurs până acum. Avem multe de recuperat, noi şi civilizaţiile pe care le-am creat. Va fi o bucurie să o facem împreună.

- Aşa să fie, spuse/gândi Mihai, iar râsetele lor se făcură auzite în timp ce soarele începea să se arate la orizont vestind o dimineaţă minunată.

Mihai aruncă o privire spre acel răsărit magnific şi murmură cu o urmă de tristeţe, dar şi de bucurie în acelaşi timp în glas:

- Zorii unei zile noi...